

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

အတို့အလှည့်

ချင်း : ချင်း : ယွင်း ဇိ က ဝ က် ကျင်း : ဝေ့ လှုံ

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

အတုံ့အလှည့်

(ပထမပိုင်း)

အခန်း (၁)

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းကြီး ရှိနေပါ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးထား၏။

အေးစိမ့်သောလေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေ၏။

သစ်ရွက်များ၏ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ရှားသံကြားမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သောခွေးအူသံများသည် အသည်းငယ်သူများအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့သည်။

လေတိုးသံ၊ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံ၊ ခွေးအူသံများကြားမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံနှစ်ချက် လွင့်ဖျံ့ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဤနေရာသည် ခရိုင်အကျဉ်းထောင်ဖြစ်သည်။

ယင်းအကျဉ်းထောင်၏ လေးဖက်လေးတန်အား မြင့်မားသော မီးခိုးရောင်အုတ်နံရံကြီးများဖြင့် ကာရံထားလေသည်။

မြင့်မား၍ အုပ်ကြွပ်များမိုးထားသော မျှော်စင်တစ်ခုသည် ကာရံထားသောအုတ်နံရံထက် ပို၍မြင့်မားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဤမျှော်စင်သည် လေးဖက်လေးတန်အားကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် အထူးကောင်းမွန်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ထုထည်ကြီးမားလှသော အုတ်နံရံများကြောင့် အလွန်ခိုင်ခံ့သော အကျဉ်းထောင်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

အုတ်နံရံအတွင်းဘက်၌ အုတ်ကြွပ်မိုးထားသော အချုပ်ခန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိလေသည်။

သို့သော် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းခြင်း မရှိပေ။

ထိုအချုပ်ခန်းများသည် သိုးပုပ်နေသော အမြိုက်ပုံတစ်ခုနယ် ဆိုးရွားသော အနံ့အသက်များဖြင့် ပုပ်လှောင်နေလေသည်။

ကြီးမားသော မြေကြွက်ကြီးများသည် ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားနေကြ ၏။

ကင်းလှည့်အဘိုးအိုသည် အုန်းမောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်ကြားလိုက်သည်နှင့် မိမိ၏ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ ယင်းနောက် မီးအိမ်အား မီးထွန်းညှိလိုက်၏။

သူ၏တာဝန်သည် တစ်နာရီတစ်ကြိမ် အကျဉ်းသားများအား လိုက်လံစစ်ဆေးရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အပျင်းတစ်ချက်ဆန်ပြီး မီးအိမ်အား ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သူသည် ကြယ်ကလေးများ၏ မှုန်ဝါးသောအလင်းရောင်ကို အားပြုကာ အကျဉ်းသားများအား ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် စတင်လျှောက်လှမ်းခဲ့လေတော့၏။

ကျင်းပုန်း ...။

❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တစ်ခုသောအချုပ်ခန်းအတွင်းမှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်
၏အမည် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် စိုစွတ်၍ ဖွာလန်ကြံနေသော ဖျာပေါ်တွင် လဲ
လျောင်းနေ၏။

သို့သော် ကျကျနန လဲလျောင်းနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

အမှန်တော့ သူသည် ကျကျနန လဲလျောင်းချင်သည်သာ
ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့အနေဖြင့် ကျကျနနလဲလျောင်းခွင့်မရှိပါ။

အကြောင်းကား အချိန်တစ်ဆယ်ခန့်လေးသော ပျဉ်ပြား
တစ်ချပ်ဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ထိတ်တုံးခတ်ထား
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် ရုပ်ရည်ချောမောသန်ပြန်သည့် လူရွယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အကောင်းဆုံးအစားအစာကို ကြိုက်နှစ်သက်သူ
လည်း ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားကိုမှ ဝတ်ဆင်တတ်
သူလည်းဖြစ်၏။

အတုံ့အလှည့် (၅) ❖ ၉

သို့ရာတွင် ယခုသူသည် စိုစွတ်၍ စုတ်ပြတ်နေသော ဖျာ
ပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေရလေသည်။

သူ၏နံ့သား၌လည်း ပိုးဟပ်ရှော့၊ အိမ်မြောင်များ၊ ပုရွက်
ဆိတ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အသိုးအပုပ်များကို လာ၍စားသော ကြက်ကြီး
များက သူ၏ခြေထောက်ကို အစာမှတ်၍ ကိုက်တတ်သေး၏။

စိုစွတ်မှောင်မည်းသော အချုပ်ခန်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေရ
သော်လည်း သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ညစ်ညူးသည့်ဟန်မျှရာကို
မတွေ့ရချေ။

သူသည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် စစ်ချိတောင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် လေချွန်နေ
သေး၏။

ထိုအချိန်တွင် အလင်းရောင်များသည် သူ၏အချုပ်ခန်းဆီ
သို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာနေသည်ကို မတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျင်းဖုန်းသည် ထိုအလင်းရောင်ကို မြင်တွေ့သည်နှင့် တစ်
ချက် မွဲပြုံးပြုံးကာ လေချွန်သံကို ပိုမြင့်၍ ချွန်လိုက်လေသည်။

ဤအလင်းရောင်သည် ကင်းလှည့်အတိုးအို၏ မီးအိမ်
အလင်းရောင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားသည်မဟုတ်လော။

၁၀ ❖ တတ္တသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယခုအခါ ကျင်းဖုန်း၏ အချုပ်ခန်းရှေ့သို့ ကင်းလှည့်အတိုးအို ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

အတိုးအိုသည် တစ်နေရာတစ်ခေါက် ကင်းလှည့်စစ်ဆေးရသူ ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် အရေးကြီးသော အကျဉ်းသားများကို ပို၍ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စစ်ဆေးရသည်။

ထိုထက်ပို၍ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသော အကျဉ်းသားများကို ပိုမိုကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စစ်ဆေးရ၏။

ဤကဲ့သို့သော အကျဉ်းသားများထဲ၌ ကျင်းဖုန်းသည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကင်းလှည့်အတိုးအိုသည် ကျင်းဖုန်း၏အခန်းရှေ့သို့ရောက်ရှိသောအခါ လက်ထဲမှစီးအိမ်ကို အပေါ်သို့ အနည်းငယ် မြင့်ပြီး ကျင်းဖုန်းအားကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက လေးချွန်သံကို ရပ်တန့်ကာ ကင်းလှည့်အတိုးအိုအား စူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... အတိုးအိုကြီး ကျုပ်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးထားနော်”

အတိုးအိုက သူ့အားစကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဘဲ စူးစိုက်၍ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... အခု နှစ်နာရီရှိပြီ၊ သုံးနာရီဆိုရင် ကျုပ် အခန်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

အတိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ဒီသူငယ်တော့ သေဒဏ်ချခံရလို့ ရူးသွားပြီထင်ပါရဲ့”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အားကြည့်ကာ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... အတိုးကြီးက ကျုပ်ပြောတာမယုံလို့လား”

အတိုးအိုက တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုပါ။

အကြောင်းကား ... ကျင်းဖုန်းသည် မနေ့ညက ဤအတိုင်း ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အဘိုးအို သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ကျင်းဖုန်း၏ အခန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာရန် လှည့်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ကျင်းဖုန်း၏အသံက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဘိုးကြီး ... ကျုပ်ပြောတာ မယုံဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်မလား”

အဘိုးအိုက သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက ...

“အဘိုးကြီး ... ဒီည ကျုပ်ဒီနေရာက ထွက်မသွားနိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျုပ်ငှက်ထားတဲ့ ရွှေတွေပေးမယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ် ဒီက ထွက်လို့ရရင် အဘိုးကြီးက ဘာပေးမလဲ”

အဘိုးကြီး၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၏။

ကျင်းဖုန်းသည် သေဒဏ်ချမှတ်ခံထားရသူ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာသည် လုံခြုံသောအချုပ်ခန်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်နာရီလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ စစ်ဆေးနေရသည်။

အတုံ့အလှည့် (၀) ❖ ၁၃

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျင်းဖုန်း မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည် နည်း။

အကယ်၍ မိမိလောင်းလိုက်လျှင် အရူးမရှိသောအလောင်း အစားဖြစ်သည်။

သူက ယင်းသို့စဉ်းစားကာ ကျင်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... လောင်းမှာလား၊ ဒီနေ့ညသုံးနာရီမှာ ကျုပ် ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားတော့မယ်”

“မင်း ဘယ်လိုထွက်သွားမလဲ”

အဘိုးကြီးက လွတ်ခံနဲ့ မေးလိုက်မိသည်။

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလျက် ...

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်ရဲ့ကယ်တင်ရှင်က ကောင်းကင်ကနေပြီး ဒီညသုံးနာရီကတိမှာ ဆင်းလာပြီး ကျုပ်ကိုကယ်လိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက လက်ထဲမှသံတုတ်ဖြင့် အချုပ်ခန်းသံတိုင်းအား ရိုက်ကာ ...

“တိတ်စမ်း ... သွေးပျက်ပြီး အရူးစကားတွေလျှောက်ပြော

မနေနဲ့၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းက သေရတော့မှာ၊ လူ့ဘဝမှာ နေရမယ့် အချိန်လေးအတွင်းမှာ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ထားလိုက်”

ကျင်းဖုန်းက အားပါးငာရ ရယ်မောလိုက်၏။

“အဘိုးကြီး ... ကျုပ်နွဲ့ရင် ကျုပ်အသက်ကို ပေးခဲ့မယ်၊

ကျုပ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကိုယူမယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ”

အဘိုးကြီးဒေါ်ပွသွား၏။

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး ... အခု နှစ်နာရီထိုးပြီ၊ နောက်ထပ်တစ်နာရီတောင် မလိုတော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မလောင်းရဲတာလဲ”

အဘိုးအိုက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ရင်း ကျင်းဖုန်း၏ အချုပ်ခန်းရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်၍ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်း၏ရယ်မောသံသည် အဘိုးအို၏နောက်၌ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးဘုားပြီဖြစ်သည်။

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်’

အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတ် အဝေးမှပို့လွှင့်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြွေတွန်သံ၊ ဝိုးကောင်များ၏အသံ၊ သံခြေကျင်းသံများကြားမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံကို ကင်းလှည့်အ ကိုးအိုက ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယိုးကြောင့် အဘိုးအိုသည် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဝှမ်းကပ်စောင်အား ဖယ်ခွာလိုက်သည်။

ယင်းနောက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး စီးအိမ် ကိုစီးစာမြှင့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အကျဉ်းသားများကို စစ်ဆေးရန် အကျဉ်းခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် မီးအိမ်ကိုကိုင်၍ အချုပ်ခန်းများအား လိုက်
လံစစ်ဆေးနေ၏။

ယင်းနောက် ကျင်းဖုန်းအားချုပ်ထားသော အခန်းဘက်ဆီ
သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

သူက ကျင်းဖုန်းအား ချုပ်ထားသော အချုပ်ခန်းဆီသို့
လျှောက်လာရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ယခု သုံးနာရီထိုးပြီဖြစ်၏။

ကျင်းဖုန်း အချုပ်ခန်းထဲ၌ ရှိနေပါမည်လော။

ယခု နှစ်နာရီနှင့် သုံးနာရီကြားတွင် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျိုး
ကိုမှ မကြားခဲ့ရပါ။

ထို့ကြောင့် ကျင်းဖုန်းသည် ယခင်နေ့များကကဲ့သို့ပင် နှစ်
မြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

ယင်းသို့စဉ်းစားမိသောအခါ ကျင်းဖုန်းနှင့် အလောင်းအစား
မလုပ်ခဲ့မိခြင်းအတွက် နောင်တရနေမိ၏။

သူသည် စဉ်းစားရင်းလျှောက်လာခဲ့ရာ ကျင်းဖုန်း၏ အချုပ်

ခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် မှဲပြုံးပြုံးပြီး လက်ထဲမှ မီးအိမ်ကိုမြှောက်လျက်
အချုပ်ခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားလေ
တော့၏။

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားသည်။
အကြောင်းကား...

အချုပ်ခန်းတွင်း၌ ကျင်းဖုန်း ရှိမနေတော့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်
သည်။

သို့သော် ကျင်းဖုန်း၏ကိုယ်စား အကျဉ်းထောင်ကြပ်တစ်ဦး
ရှိနေသည်။

အကျဉ်းထောင်ကြပ်၏ ဦးခေါင်းနှင့်လက်များကို ထိတ်တံ့
ခတ်ထား၏။

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထို့ပြင် အကျဉ်းတောင်ကြပ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် လတ်ဆတ်သော ဓားဒဏ်ရာများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်းကြောင့် အဘိုးအို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး အချက်ပေးခေါင်းလောင်းရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ခေါင်းလောင်း ...။

အချက်ပေးခေါင်းလောင်းအား အနီရောင်ပိုးကြီးဖြင့် ချိတ်ဆွဲထား၏။

အနီရောင်ပိုးကြီးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းလောင်းသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ၏။

သူသည် အနီရောင်ပိုးကြီးအား လှမ်းကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အထုံအလှည့် (၈) ❖ ၁၉

ယင်းတခင်အချိန်လေးမှာပင် ...

“အလုပ်ပိုရှုပ်အောင် မလုပ်နဲ့”

ယင်းအသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ် အဘိုးအိုထံသို့ ရိပ်ခနဲရောက်ရှိလာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ...

“ဒီခေါင်းလောင်းသံ မြည်ရင်လည်း ဘယ်သူကမှ လာပြီး ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စကားသံဆုံးသည်နှင့် အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ကမန်းကတန်း နောက်သို့ခုန်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့သော် ထိုလူရိပ်၏တိုက်ခိုက်မှုကို လွှတ်အောင်မရှောင်နိုင်ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် လူရိပ်၏ ခြေထောက်ကန်ချက်သည် အဘိုးအို၏ ရင်ဝသို့ ပြင်းထန်စွာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

‘ပုန်း’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အဘိုးအိုမှာ နံရံတစ်ဖက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် အမှောင်ထဲမှ ဟန့်တားသံတစ်သံ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်း သူ့ကို မသတ်နဲ့နော်”

ကျင်းဖုန်းက အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အမှောင်ထဲမှ ဟန့်တားသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျင်းဖုန်း ... ငါတို့သွားကြပါစို့”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး ရှောင်ရှမ်း”

ရှောင်ရှမ်းဆိုသော လူရွယ်က ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက နှုတ်ခန်းတွင်ရုံပြုံးကာ ...

“ငါနဲ့သူက အလောင်းအစားလုပ်ထားတယ်၊ အခု သူရှုံးပြီ၊

ဒါကြောင့် ငါ သူ့ရဲ့အသက်ကို ယူရလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းသည် ပြောရင်း အဘိုးအိုနားသို့ လျှောက်သွား

လေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက ဟန့်တားလိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း ... ပြဿနာမရှာပါနဲ့ကွာ”

ကျင်းဖုန်းက မထိမဲ့မြင်ပြုံးရင်း ဆက်လျှောက်သွား၏။

ထိုအချိန် အဘိုးအိုက သူ့အား အံ့ဩထိတ်လန့်စွာကြည့်ရင်း ...

“ငါ ငါ မင်းနဲ့အလောင်းအစား မလုပ်ခဲ့ပါဘူးကွာ”

ရှောင်ရှမ်းက ကျင်းဖုန်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ငါတို့ အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့မဖြစ်ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“စောစောက ထောင်ကြပ်ကို သတ်တယ်၊ အခု ဒီအဘိုးကြီး

ကို သတ်ဦးမလို့လား”

ကျင်းဖုန်းက ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးရှို့ပစ်ချင်တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စိတ်ပျက်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်းတကယ့်ကို သွေးဆာနေတာကိုး”

ကျင်းဖုန်း စကားမပြောတော့ပါ။ ရုတ်တရက် လက်တစ်

ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“အွန်”

၂၂ ❖ စက္ကသိုဝ်ဝင်းကြွယ်

မပီမသ ညည်းညူသံနှင့်အတူ အဘိုးအိုလဲကျသွားလေ
သည်။

ရှောင်ရှမ်းက မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။
“ငါ မင်းကိုကယ်မိတာ မှားပြီ”
ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
“မမှားဘူးဆိုတာ မင်းနောက်တော့သိလာမှာပဲ။ ဒီအတွက်
မင်းနဲ့ငါ အလောင်းအစားလုပ်မလား”
ရှောင်ရှမ်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။
“အရေးထဲ ထောင်မှာ အလောင်းအစားလာလုပ်နေရသေး
တယ်။ တကယ်လို့ ငါကမင်းကိုလာမကယ်ရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
“မင်း ငါ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။
ဒါကြောင့် မင်းမလာဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး”
ရှောင်ရှမ်း စကားပြန်မပြောတော့ပါ။
သူသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး ...
“လာဟေ့ ... ငါတို့တောင်ဘက်လမ်းက သွားကြမယ်”

အတုံအလှည့် (၈) ❖ ၂၃

ဟု ပြောကာအမှောင်ထုအတွင်းသို့လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်
သွား၏။

ကျင်းဖုန်းက ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြီး ရှောင်ရှမ်းနောက်သို့
ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ယင်းအချိန် သူတို့မသိလိုက်သောလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုက ဖြစ်
ပေါ်လာ၏။

ဤလှုပ်ရှားမှုမှာ အဘိုးအိုသည် လဲကျနေရာမှ အားယူထ
ပြီး အချက်ပေးခေါင်းလောင်း၏ အနီရောင်ပိုးကြီးဆီသို့ လက်လှမ်း
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် အကျဉ်းထောင်အတွင်း ကင်းလှည့်နေ
သော ရဲမက်များဖြတ်ကျော်သွားသည့်အခါမှ ပုန်းကွယ်နေသော
မှောင်ရိပ်ထဲမှ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျင်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ မိမိနောက်သို့လိုက်လာ

လာရန် အချက်ပြုပြီး မီးခိုးရောင်ရှိသော မြင့်မားစွာ ကာရံထားသည့် ထောင်နံရံဆီသို့ ပြေးလွှားသွား၏။

ကျင်းဖုန်းက ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ရှောင်ရှမ်း နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

ရှောင်ရှမ်း တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ နံရံပေါ်မှတွဲလောင်းကျနေ သည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကိုတွဲခိုကာ ခြေဖြင့်ကန်ရင်း တက်သွား၏။

ကျင်းဖုန်းက သူ့နောက်မှ ကြိုးစကိုဆွဲကိုင်ကာ လှမ်းတက် သွားလေသည်။ ယင်းအချိန်မှာပင် ...

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်’

အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ လေတော့၏။

‘ဒေါင် ဒေါင် ဒေါင်’

အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

ဤခေါင်းလောင်းသံကြောင့် အကျဉ်းထောင်စောင့်ရဲမက် များ လှုပ်ရှားလာကြ၏။

ထောင်နံရံပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည့် ရှောင်ရှမ်းသည် ကျင်းဖုန်းအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထောင်နံရံ၏ တစ်ဝက်ခန့်သာ ရောက်ရှိသေး ၏။ ရှောင်ရှမ်းက ကမန်းကတန်း လှမ်း၍သတိပေးလိုက်သည်။

“မြန်မြန်တက်ခုံ”

သူ၏အသံက ကျင်းဖုန်းကြားရုံမျှသာဖြစ်သည်။ ကျင်းဖုန်းက တစ်ချက်တီးတိုးကျိန်ဆဲပြီး ထောင်နံရံပေါ်သို့

အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစား၍ တွယ်တက်လိုက်၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် ...

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

ယင်းအသံနှင့်အတူ ၎င်းတို့ရှိရာသို့ ရဲမက်များ ပြေးလွှား လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထောင်နံရံပေါ်သို့ ကျင်းဖုန်းရောက်ရှိချိန်တွင် ရဲမက်များ သည် ထောင်နံရံခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ...

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“လေးသည်တော် အသင့်ပြင် ... ပစ်”

ရှောင်ရှမ်းက တံ့ဆိုင်းခြင်းမပြုဘဲ ကျင်းဖုန်း၏လက်ကို ဆွဲကာ ထောင်နံရံ၏ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ထိုတဒင်္ဂါအချိန်လေးမှာပင် မြားတံများသည် သူတို့၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ တစိုးတီးမြည်ကာ ဖြတ်သန်းသွားလေတော့၏။

ဤနေရာသည် ထောင်အပြင်ဘက်တစ်နေရာဖြစ်သည်။

မူနီဝါးသောအလင်းရောင်ကြောင့် ထောင်နံရံဘေးတွင် ရပ်ထားသော ကောက်ရိုးတင်ထားသည့် လှည်းတစ်စီးကို တွေ့မြင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အမှန်တွင် ဤလှည်းသည် ရှောင်ရှမ်း ယူဆောင်လာသော မြင်းလှည်းဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုနေရာမှ ထောင်နံရံကိုကျော်ဝင်ကာ ကျင်းဖုန်းအား ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အထုံအထွဋ် (၀) ❖ ၂၇

ယခု သူက ကျင်းဖုန်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ကောက်ရိုးလှည်းပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်၏။

‘ဖုတ် ဖုတ်’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ယောက် လှည်းပေါ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကျရောက်သွား၏။

အရှိန်ပြင်းသဖြင့် ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ လှည်းပေါ်မှတစ်ဆင့် မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

သူတို့သည် မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလိုမ့်၍ထလိုက်သည်။

ယင်းနောက် ရှောင်ရှမ်းသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြကာ ...

“ကျင်းဖုန်း ... ဟိုမှာ မြင်းတွေ၊ ငါ အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ရှောင်ရှမ်း ... မင်းသိပ်တော်တယ်၊ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန်စေ့စပ်သေချာတယ်”

ကျင်းဖုန်းသည် ချီးကျူးစကားပြောဆိုရင်း မြင်းရှိရာသို့

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပြေးသွား၏။ သူသည် မြင်းများဝှက်ကွယ်ထားသည့်နေရာသို့ ရောက်
ရှိသွားသည့်အခါ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

အကြောင်းကား ...

မြင်းနှင့်အတူ အသွားနှစ်ဖက်ရှိသော ဓားနှစ်လက်ရှိနေ
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် အဝေးမှ မြင်းရွာသံများ ဆူညံစွာထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ရှောင်ရှမ်းသည် မြင်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ခုန်တက်လိုက်
သည်။ နှုတ်မှလည်း ...

“ကျင်းဖုန်း ... ဝါတို့ အရှေ့ဘက်ကိုသွားကြမယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းဇက်
ကြိုးကိုဆွဲကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွား
လေသည်။

အထုံအလှည့် (၁) ❖ ၂၉

ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။
ယင်းနောက် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး အကျဉ်းထောင်ဘက်
သို့ တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲမှ အစောင့်ရဲမက်များသည် မြင်းကိုယ်စီ
ဖြင့် ပြေးလာကြ၏။ တချို့က ခြေကျင်ပြေးလွှားလာနေကြ၏။

ကျင်းဖုန်း မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။
ယင်းနောက် မိမိထံသို့ ပြေးလွှားလာနေသောရဲမက်များထံ

ဦးတည်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ဒုန်းစိုင်းသွားလေသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြင်းကုန်နီး၌ ချိတ်ထားသော ဓားကို

ဆွဲထုတ်လိုက်၏။
ရှောင်ရှမ်းသည် သူ၏အပြုအမူကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။

“ကျင်းဖုန်း ... ဒီဘက်ကိုလာလေ”

စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်၏။
သို့သော် ကျင်းဖုန်းသည် သူ၏စကားကို ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

သွေးဆာနေသော လူတစ်ယောက်၏လက်ထဲသို့ ဓား
ရောက်လာသောအခါ ထိုလူသည် စိတ်ရိုင်းများ အုံကြွဝင်ရောက်လာ

တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ကျင်းဖုန်း၏ လက်ထဲတွင် ဓားနှစ်လက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဓားနှစ်လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ အစောင့်ရဲမက်များထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားသည်။

ရှောင်ရှမ်းက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းရင်း မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲလှည့်ကာ ကျင်းဖုန်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ယင်းတဒဂီအချိန်လေးမှာပင် ...

“ယား”

‘ခြမ်း ခြမ်း ခြမ်း’

အော်ဟစ်သံနှင့် ဓား ဓားချင်းထိသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဝင်လာသော ရဲမက်သုံးဦးသည် ကျင်းဖုန်း၏ ဓားအောက်၌ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရလေသည်။

သို့သော် ရဲမက်များသည် တို့ဆိုင်းမသွားဘဲ ကျင်းဖုန်းအား ဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းဖုန်း လုံးဝမမူပါ။

သူ့အနေဖြင့် ထိုလူစုအား တစ်ခဏအတွင်း ကောင်းစွာ အနိုင်ရရှိမည်ဟု ယူဆထားသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သူထင်သလိုဖြစ်မလာပါ။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူ၏မြင်း တိုက်ခိုက်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်ရမည့်အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။

ရဲမက်များ၏ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြင်းသည် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်းဖုန်း၏တိုက်ကွက်များသည် ဓားချက်တိုင်း ထိရောက်မှုမရှိ ဖြစ်လာလေသည်။

ဓားချက်ကိုင်းသည်လေထဲမှာပင် အဟောသိက်ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏မြင်းသည် ရဲမက်တစ်ဦး၏လှံချက်ကြောင့် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

မြင်းနှင့်အတူ လူကလည်း ရောထွေးကျသွား၏။

ယင်းတဒဂီအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ရဲမက်သုံးယောက်၏ ဓားသုံးလက်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပြိုင်တူကျရောက်လာလေတော့၏။

ကျင်းဖုန်းဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ...

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ရှုတ်တရက် သေးငယ်သော အပ်ကလေးသုံးချောင်းက ရဲမက်သုံးယောက်၏ လက်မောင်းဆီသို့ စိုက်ဝင်လာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ရဲမက်သုံးယောက်၏ခါးများ မြေပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျကုန်လေသည်။

မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားသော ကျင်းဖုန်းသည် ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံပါ။

သူသည် ကမန်းကတန်း လူးလို့မိုထပြီး အစောင့်များကို ရင်ဆိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ရှမ်းသည် မြင်းကိုခုန်းစိုင်းကာ တိုက်ပွဲဆီသို့ပြေးဝင်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူအားတက်သွားသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... သေကြစမ်း”

စားနှစ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ရဲမက်များအား တရကြမ်း

တိုက်ခိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ဝင်လာပြီး ...

“ကျင်းဖုန်း ... ငါတို့သွားကြမယ်”

ကျင်းဖုန်းက ရဲမက်များအား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်ရင်း ...

“ဒီကောင်တွေကို အပြတ်ရှင်းဦးမယ်”

ရှောင်ရှမ်းက တိုက်ခိုက်လာသော ရဲမက်များ၏ ခါးချက်များကို ရှောင်တိမ်းကာကွယ်ရင်းမှ ...

“ကဲ ... မင်းမလိုက်ချင် နေခဲ့တော့၊ ငါသွားတော့မယ်”

ပြောပြီး တိုက်ပွဲအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ကျင်းဖုန်းမှာ တိုက်ပွဲအတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလို့ခြင်းမရှိသေးပါ။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက အမှန်တကယ်ပင် ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဟု နားလည်လိုက်သဖြင့် သူသည် သူ့အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသော ရဲမက်များအပေါ်မှ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုး၍ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန်တွင် မြင်းစီးရဲမက်တစ်ဦးက ကျင်းဖုန်းအား

၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်၏။

ယင်းနောက် သခင်ကင်းလွတ်သွားသော မြင်းပေါ်သို့ လွှား ခနဲတက်ကာ ရှောင်ရှမ်းနောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်လိုက်ပါ သွားလေတော့၏။

အထုံအထွဋ် (၀) ❖ ၃၅

အခန်း (၂)

မိုးမလင်းသေးပါ။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်ရိုဦးတဝါး အလင်းရောင်သာရှိသည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းကာ ရှေ့မှဦးဆောင် မောင်း နှင်နေ၏။

ကျင်းဖုန်းက သူ့နောက်မှ ဒုန်းစိုင်းနှင်ကာ လိုက်ပါလာလေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းကို ဟိုကွေ့ သည်ကောက် မောင်းနှင်ရင်း နောက်မှလိုက်လာသောရဲမက်များအား မျက်ခြည် ဖြတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။

အကယ်၍ ရှောင်ရှမ်းကသာ ရှေ့မှလမ်းမပြလျှင် ကျင်းဖုန်း အနေဖြင့် ရဲမက်များအား မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အမှန်တွင် ရှောင်ရှမ်းက အကျဉ်းထောင်ရဲမက်များ လိုက်

၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လာပါက မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ရန် ဤလမ်းကို ကြိုတင်ရွေးချယ်ထားခြင်းကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကို သိရှိနေသော ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။ ကျေနပ်သော အပြုံးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်ရှမ်းက ရှေ့မှကာဆီးနေသော ခြောက်ပေခန့်ကျယ်သည့် ရေမြောင်းကို မြင်းနှင့်အတူ ခုန်ကျော်သွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းကလည်း မြင်းကိုခုန်ကျော်စေလိုက်၏။

သို့သော် ...

‘ပုန်း’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျင်းဖုန်းသည် လူရောမြင်းပါ ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွား၏။

ရေမြောင်းက သိပ်မနက်ပါ။ ကျင်းဖုန်း၏ ခူးဆစ်မျှသာ ရှိသည်။ သို့သော် ရေမြောင်းထဲရှိရေများမှာ ပုပ်သိုးနံ့စော်နေ၏။

ယင်းကြောင့် ကျင်းဖုန်းမှာ မျက်နှာကြီးရှို့မဲ့သွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ချက်ညှို့ကြည့်ကာ တီးတိုးကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

အတုံ့အကူညီ (၁) ❖ ၃၇

ယင်းအချိန်တွင် ရှောင်ရှမ်းသည် ကျင်းဖုန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကျင်းဖုန်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ရေမြောင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း ...

“ငါက ဒီမှာ ရေမြောင်းရှိမှန်း မင်းကိုကြိုပြီး သတိမပေးမိဘူးကွာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ငါကလည်း အသုံးမကျတဲ့မြင်းကိုမှ စီးလာမိတာကိုး”

ရှောင်ရှမ်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း... နောက်ထပ် ငါတို့ ငါးမိုင်လောက်ခရီးပေါက်စိတ်ချရလိမ့်မယ်ကွာ”

ကျင်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ငါ့အနားမှာ မင်းရှိနေမှတော့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူးကွာ”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါက မင်းနဲ့အမြဲတမ်း အတူမနေနိုင်ပါဘူးကွာ”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လော၊လောဆယ် မင်းငါနဲ့အတူ ရှိနေတယ်
လေ”

ရှောင်ရှမ်း ပါးစပ်ပိက်ထားလိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရရယ်မောရင်း မြင်းပေါ်တက်လိုက်
၏။ ပြီးနောက် ရှေ့ဘက်သို့ ဟစ်ချက်မျှော်ကြည့်ကာ ...

“ရှောင်ရှမ်း ... ဒီကနေ တစ်ခိုင်းလောက်ထပ်သွားရင် ငါ့
သူငယ်ချင်းရဲ့ စတုတ္ထဇနီးဆီကို ရောက်မယ်”

ရှောင်ရှမ်းကသူ့အား ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက မင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ စတုတ္ထဇနီးဆီကို ဝင်တွေ့မယ့်
သဘောလား?”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မိုးမလင်းခင် နောက်ထပ် ငါးခိုင်းလောက်ခရီးရောက်နိုင်မှ

စိတ်ချရလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ခက်တာပဲ၊ ငါက မြောင်းပုပ်နဲ့ကို

အကဲ့အလှည့် (၀) ❖ ၃၉

မခံနိုင်ဘူးကွ”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စေ့ စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက မြောင်းပုပ်နဲ့ကို မခံနိုင်တာလား၊ မင်းသူငယ်ချင်း

ရဲ့ စတုတ္ထဇနီးကို သွားတွေ့ချင်တာလား?”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့သဘောထားကို နားလည်ဆုံးလူက
မင်းပဲ”

ရှောင်ရှမ်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အဲ ... ခုလိုအချိန်မျိုးမှာတောင် မင်းက ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်
စားသေးလား၊ သူများမိန်းမအိမ်ကို သွားမယ်ဆိုရင် ငါတွေ့ မလိုက်
ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... လိုက်ခဲ့ပါ”

ရှောင်ရှမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်းဘာသာမင်း သွားပါ”

ကျင်းဖုန်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ရှောင်ရှမ်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဘာလဲ ... အန်စာတုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်မလို့ မဟုတ်လား”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ ... စုံကိန်းကျရှင် ငါပြောသလို မင်းလုပ်ရမယ်။ မ၊
ကိန်းကျရှင် မင်းသဘောပဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ငါးနာရီအထိပဲ မင်းကိုစောင့်မယ်”

ကျင်းဖုန်း စကားမပြောတော့ပါ။ သူသည် အကျဉ်းထောင်
ကြပ်ထဲမှ ယူလာသော အန်စာတုံးနှစ်တုံးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲ၌ တစ်ချက်နှစ်ချက် ခေါက်ပြီး မြေ
ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

အန်စာတုံးကလေးနှစ်တုံးသည် မြေပေါ်လေးပတ်မျှ လှိမ့်
ပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားသည်။

အန်စာတုံးတစ်လုံးမှာ တစ်ဂဏန်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်လုံးက
ခြောက်ဂဏန်းဖြစ်သည်။

နှစ်ခုပေါင်းတော့ ခုနစ်ဖြစ်နေချေပြီ။

ကျင်းဖုန်း ပြုံးလိုက်သည်။

ကျေနပ်အားရသော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

ရှောင်ရှမ်းကမူ အန်စာတုံးနှစ်တုံးအားကြည့်ကာ သက်ပြင်း
တစ်ချက် ချလိုက်မိလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် ချောင်ကျသံဟု မဆိုသာပါ။

သို့သော် ဤနေရာရှိအိမ်များသည် ခြံဝင်းကျယ်သဖြင့် တစ်
အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အလှမ်းဝေးလှ၏။

လမ်းမကြီးမှ ခွဲထွက်လာသော မြေနှိလမ်းကလေးအတိုင်း
အတန်ကြာအောင် ခရီးနှင်လာသည့်အခါ ကျင်းဖုန်းနှင့်ရှောင်ရှမ်းတို့
သည် ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက မြင်းကိုရပ်တန့်ကာ ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်သို့လှမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် အိမ်ပုံစံကိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် ရာထူးရာခံရှိသော
မင်းမှုထမ်း၏အိမ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်လေသည်။

သူသည် ကျင်းဖုန်းအား တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်
၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကျင်းဖုန်းက မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ...

“ငါ အထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး ခြံဝင်းဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ကမန်းကတန်း လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ငါ ငါးနာရီထိပဲ စောင့်မယ်၊ ငါးနာရီထိုးလို့မှ မလာရင် ငါ့
ဘာသာ သွားတော့မယ်”

သူသည် ပြောရင်း ကျင်းဖုန်း၏ မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲ
ထားလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား ပန်းတစ်ချက်တွန့်ပြကာ ခြံဝင်းထဲသို့
ပြေးဝင်သွားလေတော့၏။

ကျင်းဖုန်းသည် အဆောက်အအုံဆီသို့ မှောင်ရိပ်ခိုကာပြေး
ကပ်လာ၏။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ ရပ်တန့်
လိုက်သည်။

ယင်းနောက် ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ဓားဦးထိုးသွင်းကာ
ကလန့်လိုက်၏။

မကြာမီ ...

‘ချုပ်’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တံခါး ပွင့်သွားလေ
သည်။

ထို့နောက် ဖွင့်ဟသွားသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်
ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်၏။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား မျက်လုံး
တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ယခု သူရောက်ရှိနေသောအခန်းသည် အောက်ထပ်အခန်း
ဖြစ်၏။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သက်ရှိဟူ၍ ကြောင်တစ်ကောင် ကြွက်
တစ်ပြီးမျှပင် ရှိမနေပါ။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို အဖိုးတန်ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်မွမ်းမံထားလေသည်။

ကျင်းဖုန်း မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူက တစ်ချက်တီးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ကတ္တီပါကော်ဇော
ခင်းထားသည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

သူက အိမ်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တရပ်
တန့်၍ နားစွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ ပြီး
နောက် အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်ခဲ့လေတော့၏။

ရှောင်ရှမ်းသည် မိုးကောင်းကင်ပေါ် တစ်ချက်မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

အထုံအထည် (၅) ❖ ၄၅

ညဉ့်နက်ပိုင်း အချိန်ကုန်ဆုံးတော့မည်။ မကြာမီ အရုဏ်ဦး
လင်းရောင်ခြည်များ ပေါ်ထွန်းလာပေတော့မည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် ခြံဝင်းထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
ကျင်းဖုန်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်
မှာ အချိန်အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် ခြံဝင်းရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်
ရင်း မကြာခဏ အိမ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် အေးမြသောလေတစ်ချက် တိုက်ခတ်လာ၏။
ထိုလေနှင့်အတူ ဝေးလံသောအရပ်ဆီမှ အနီးမောင်းခေါက်
သံ လေးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။ အရုဏ်
တက်ပေတော့မည်။

ရှောင်ရှမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း...
“အင်း ... လေးနာရီတောင်မှ ထိုးပြီ၊ ပဟိုကောင်က ခုချိန်ထိ
ထွက်မလာသေးပါလား။”

ဟု ညည်းညူလိုက်လေ၏။

ခြင်ထောင်စာသည် ပါးလွှာလွန်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် ခြင်ထောင်ထဲမှ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီးအား ထင်ရှားစွာ ဖောက်ထွင်းမြင်နေရလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်အားကြည့်ကာ မဲ့ပြုံးပြုံး လိုက်သည်။

ခြင်ထောင်ထဲမှ အမျိုးသားမှာ ခရိုင်တရားသူကြီးဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာသိရှိထားသော်လည်း သူ့အား သေဒဏ်ချမှတ်လိုက်သောတရားသူကြီးမှာ ထိုလူပင်မဟုတ်ပါလော။

သူသည် အမျိုးသမီး၏သွေးကြောများကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးသည် သူ့အားတွေ့မြင်သောအခါ သရဲတစ္ဆေအား တွေ့မြင်လိုက်ရသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟင် ... မင်း မင်း”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးပြလိုက်၏။ အလွန်အေးစက်လှသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် လောင်းထားတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ... အခု ခင်ဗျား ရှုံးပြီ”

တရားသူကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ခါနေလေသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းထဲ၌ ကျင်းဖုန်းအား သေဒဏ်ချမှတ်စဉ်က ကျင်းဖုန်းက စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အလောင်းအစား တစ်ခုလုပ်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရနေမိ၏။

ဤအလောင်းအစားကား အခြားမဟုတ်။

ကျင်းဖုန်းက မသေခင်တစ်ရက်အလိုတွင် သူ့အား လာရောက်သတ်နိုင်မည်၊ မသတ်နိုင်မည် လောင်းထားခြင်းဖြစ်၏။

တရားသူကြီးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကျင်းဖုန်းအားကြည့်ကာ ကြက်သေသေနေ၏။

ကျင်းဖုန်းက မထိမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ လက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွား၏။

ထိုအခါ သူ့လက်ထဲမှ ဓားသည် တရားသူကြီး၏လည်တိုင်ဆီသို့ စူးနစ်ဝင်ရောက်သွား၏။

“.....”

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်အလား

မြန်လှသည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးမှာ အသံတစ်ချက်ပင် မထွက်နိုင်ဘဲ လဲပြိုကျသွား၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ...

“အမယ်လေး”

ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်တကြား အော်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းဖုန်း နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာစဉ်က အခန်းတံခါး ပြန်မပိတ်မိခဲ့သဖြင့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထမင်းချက်ရန်အထတွင် ခရိုင်တရားသူကြီး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့မြင်ကာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေတော့၏။

နေ့သစ်၏ ရှေ့ပြေးရောင်နီသည် ကောင်းကင်ဇာတ်ခွင် ဖြန့်ကြက်လွှမ်းခြုံစပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင် ယှက်သန်းနေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ငါးနာရီထိုးတော့မယ်”

ဟု ခန့်မှန်းရှေ့တွင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ စူးရှသောအော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

“ကယ်ကြပါ ကယ်ကြ”

သူမ၏အသံက ရုတ်ခြည်းပင် ပြတ်တောက်သွားသည်။

ရှောင်ရှမ်း ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုအမျိုးသမီးအား သတ်ပစ်လိုက်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ...

အိမ်ကြီး၏နောက်ဘက် အဆောင်များမှ မီးများလင်းလာလေသည်။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူငါးယောက်က ဓားကိုယ်စီကိုင်
ကာ ပြေးလွှားလာကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်သွားပြီး ကျင်းဖုန်းထွက်ပြေး
လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထို့အတူ လူရိပ်နှစ်ခုကလည်း ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ
ကာ ကျင်းဖုန်း၏ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ ဟန့်တားလိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူရိပ်နှစ်ခုအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ်လူရိပ်သုံးရိပ် ထပ်မံရောက်ရှိ
လာ၏။

ရှောင်ရှမ်း ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်မိသည်။

သူ ရပ်ကြည့်နေ၍ မရတော့ပါ။

ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ လက်တစ်ဖက်က
ကျင်းဖုန်း၏မြင်းတို့ဆွဲလျက် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ တစ်ဟုန်တိုးမောင်းနှင်
သွားလေတော့သည်။

အထုံအလှည့် (၅) ❖ ၅၁

ကျင်းဖုန်းက တီးတိုးကျိန်ဆဲကာ အိမ်ရှေ့မှလူတစ်ယောက်
၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ခုန်ကျော်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လေထဲ၌ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ
ထပ်မံပြေးဝင်လာသော လူသုံးယောက်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဓားဓားချင်းငါးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူသုံးယောက်အား လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်
လိုက်သည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်စိုးထိတ်သွား၏။

အကြောင်းကား ...

သူရင်ဆိုင်နေရသောလူများသည် သိုင်းပညာ ထိပ်သီးအ
ဆင့်ရှိကြသည့်လူများ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

သူက တိုက်ခိုက်ရင်း ရှုံးနိမ့်လာ၏။

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် ...

“ကျင်းဖုန်း ... ဒီဘက်ကိုဖောက်ထွက်ခွဲ”

အော်ဟစ်သံကြောင့် ကျင်းဖုန်းက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်းအချိန် ခရိုင်တရားသူကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်များကမူ ရှောင်ရှမ်းအား ကြည့်ကာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါချေ။ သူက မြေပြင်ပေါ်သို့လက်ထောက်ကာ ကျွမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူ၏နံဘေးမှ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းကာ စီးနင်းသွားလေသည်။

သူနှင့်အတူ ကျင်းဖုန်း၏မြင်းကလည်း ကဆုန်ပေါက်ကာ ပြေးလိုက်ပါလာ၏။

ကျင်းဖုန်းက တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ မြင်းကျောပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

တဒင်္ဂီအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် သူတို့သည် ခြံဝင်းအပြင်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး မြင်းကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။

ကိုယ်ရံတော်ငါးယောက်က ခြံဝင်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်တွေ့ရတော့ပါချေ။

အရက်ဦး၏ အလင်းရောင်က ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးအား ဖြန့်ကြက်လာပြီဖြစ်သည်။

နံနက်ခင်း၏ အေးမြသောလေသည် သစ်ပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ထွက်လာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းနှင့်ရှောင်ရှမ်းတို့က ချမ်းစိမ့်သွားကြသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေသည်။

“အင်း... တောတောင်ရေမြေ ပြောင်းလဲလာပေမယ့် လူ့ရဲ့ အကျင့်က မပြောင်းလဲပါလား”

ကျင်းဖုန်းက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ထွန်၍ ပြုံးကာမြင်းကို သာ မောင်းနှင်နေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက မြင်းကိုရပ်တန့်ကာ သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျင်းဖုန်း... မင်း အခုလိုပဲ သွေးဆာနေမယ်ဆိုရင် ငါတို့ လမ်းခွဲမှဖြစ်တော့မယ်”

ကျင်းဖုန်းက စကားပြန်မပြောပါ။ တောတောင်သဘာဝ၏ အလှကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်ရှုနေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဟိုအမျိုးသမီးကို သတ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက အပူရင်းတစ်ချက်ကဲ့သို့ကဲ့သို့ မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေပျက်အား ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“အနားမယူချင်ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလိုလုပ်မယ်... စုံကိန်းကျရင် ငါတို့နားမယ်၊ မကိန်းကျရင် ငါတို့ဆက်ပြီး ခရီးနှင်တာပေါ့”

ပြောပြီး အန်စာတုံးနှစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယင်းအချိန်တွင် ကျင်းဖုန်းက အန်စာတုံးနှစ်လုံးကို လှိမ့်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ တစ်လုံးက တစ်ဂဏန်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်လုံးက သုံးဂဏန်း ဖြစ်နေ၏။

ကျင်းဖုန်းက ပန်းတစ်ချက်တွန့်ကာ မြင်းပေါ်ဒါဆင်း၍ ရေပျက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ နောက်မှလိုက်သွားရလေတော့သည်။

ရေပျက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသဖြင့် ပင့်ကူအိမ်များနှင့် ဖုန်များက မင်းမူထား၏။

ကြီးမားသောမြေကြွက်ကြီးများသည် ရေပျက်ပေါ်သို့ တက်လာသော ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့အား တစ်ချက်မျှ ပြုံးကြောင်၍ကြည့်ပြီး ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားနေလေသည်။

ရွံ့စောင်းနေသော တံခါးသည် အသာအယာတွန်းဖွင့်ရုံနှင့်... ‘ဝုန်း’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပြိုကျသွားလေသည်။

ရေပျက်ကြမ်းခင်းများသည် ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း တကျီကျီ မြည်နေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပခါတစ်ထည်ကို ထုတ်
ယူကာ ဖုန်းများပေးကျသွားသော မိမိ၏လက်ကို သုတ်လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက ပိုးမွှားများ၊ ကျိုးပဲ့နေသော ပရိဘောဂများရှိ
သည့် အခန်းများဆီသို့ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့် လှည့်ပတ်သွား
နေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ခန်းမအလယ်၌ရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
အတန်ကြာမှ ကျင်းဖုန်းက သူ့အနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာလေသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူးကွ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလောက် ချောင်ကျပြီး ပျက်စီးနေတဲ့ဇရပ်ပျက်ကို ငါတို့
နှစ်ယောက်က အရင်ဆုံး ရောက်လာတာဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ၏စကားကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်
တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူက အိပ်စက်ရန် နေရာအား ရှာဖွေလိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက တံခါးပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်ကို မယူကာ ခန်းမ၏

အလယ်၌ ချထားလိုက်လေသည်။

သူက ကျင်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ငါတို့ ဒီမှာအိပ်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ သဲမှုန့်များအား ခါထုတ်လိုက်
၏။

ရှောင်ရှမ်းက ယခုမှ သူ့အား သေချာစွာကြည့်လိုက်လေ
သည်။ ကျင်းဖုန်းသည် အကျဉ်းထောင်မှလွတ်လာသော အဝတ်အ
စားနှင့် မဟုတ်တော့ပါ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် တောက်ပြောင်သော ပိုးသားပတ်
စုံဖြင့် ခွံညားနေလေသည်။

ယခုအချိန် သူ့အား မြင်တွေ့သူများသည် ဝရမ်းပြေးတစ်
ယောက်ဟု ထင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ လူကုန်ထံ သူဌေးသူကြွယ်တစ်
ယောက်ဟု ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် သူ၏နောက်ကျော၌ အထုပ်တစ်ထုပ် ပိုးလွယ်ထား
လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ထိုအလုပ်အား မျက်မှောင်ကြွယ်ကာ စိုက်

၅၈ ❖ ထက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကြည့်လိုက်၏။ ကျင်းဖုန်းက သူ၏မျက်လုံးအကြည့်ကို သတိပြုမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှောင်ရှမ်း... မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဒီအဝတ်အစားတွေက ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ... ငါ ဟိုအိမ်က ယူလာတာ”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“နေဦး ... မင်းကိုငါက ပြရဦးမယ်”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး နောက်ကျောမှ အထုပ်ကို ဖြည့်ပြလိုက်၏။ အထုပ်အတွင်းမှ ရွှေ ငွေ၊ ရတနာများနှင့် အရက်တစ်အိုးပါ ရှိလာလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းကသူ့အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက အရက်အိုးအား မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“လာ ... ငါတို့ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြရအောင်”

အထုံအလှည့် (၀) ❖ ၅၉

ရှောင်ရှမ်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ အေးစက်တင်းမာလာလေသည်။

“ကျင်းဖုန်း”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“မင်း လိမ်တာ၊ မင်း ငါ့ကိုလိမ်တာ၊ မင်းပြောတော့ ဟို

မိန်းမနဲ့တွေ့မလို့ဆို”

ကျင်းဖုန်းက စကားပြန်မပြောပါ။ သူက အရက်အိုးကို မော့သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရှောင်ရှမ်းအားကြည့်ကာ အားပါးတရ ရယ်မော

လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ငါတို့ ခရီးကြမ်း နှင်လာခဲ့ရတယ်၊

အပန်းဖြေပေါ့”

ပြောပြီး အရက်အိုးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဒီအရက်အိုးနဲ့ ရွှေငွေတွေက မင်း ခိုးလာတာ၊ လုလာတာ”

လိမ်လာတာ၊ ငါဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး၊ ယူလည်း မယူဘူး”
 ကျင်းဖုန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။
 သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...
 “ရှောင်ရှမ်း ရှောင်ရှမ်း ... မင်းက သဘောကောင်းတယ်၊
 သူတစ်ပါးအပေါ် စေတနာထားတယ်၊ မှန်တာကိုပြောတယ်၊ ဟုတ်
 တာကိုလုပ်တယ်”
 သူက စကားကို ခေတ္တရပ်နားကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်
 သည်။
 “ဒါပေမဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မင်းတစ်
 ယောက်တည်း သစ္စာရှိနေလို့မရဘူး၊ ကောင်းနေလို့ မရဘူးကွ”
 ရှောင်ရှမ်းက သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တံခါးဘောင်ပေါ်
 တွင် လဲလျောင်းလိုက်လေသည်။
 “မင်း စောစောက ဟိုအိမ်ကိုသွားတာဟာ စတုတ္ထမိန်းမကို
 တွေ့ဖို့မဟုတ်ဘဲ သိုင်းပညာကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး လူသတ်တယ်၊
 လုယက်တယ်၊ ဒါကို အများကြီး နောက်ကျပြီးမှ ငါသိခွင့်ရလိုက်
 တယ်”
 ကျင်းဖုန်းက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲဆိုတာ မင်းသိလား”
 ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားမကြည့်ဘဲ ...
 “အနည်းဆုံး ရာထူးရာခံကြီးတဲ့ အိမ်ပဲဖြစ်ရမယ်”
 ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအိမ်ဟာ ခရိုင်တရားသူကြီးရဲ့ အိမ်ပဲ”
 ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 “ဒါဆိုရင် မင်းက ပိုပြီး မိုက်မဲတော့ပေါ့”
 ကျင်းဖုန်းက တင်းမာသောလေသံဖြင့် ...
 “မတရားတဲ့ တရားသူကြီးကို ငါသတ်တာ ငါ့မှာ အပြစ်ရှိ
 လား”
 ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လျက် ...
 “မင်းက မတရားဘူးလို့ ပြောတာဟာ သူက မင်းကိုသေ
 မိန့်ပေးခဲ့လို့ မဟုတ်လား”
 ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”
 ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 “မင်းမှာ အပြစ်ရှိလို့ အပြစ်ပေးတာပဲ ... မတရားတာ မရှိ

နိုင်ပါဘူး”

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုကယ်ခွဲမိတာ ငါ့အမှားပဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ရှောင်ရှမ်းအား ပခုံးတစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီနေ့ ငါဒီလိုစကားပြောနေနိုင်တာဟာ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ။ နို့မဟုတ်ဆိုရင် အခုချိန်မှာ ငါက သေလူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ဒါဟာလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ဆယ်နှစ်နှစ်ဆီက မင်း ငါ့အပေါ်မှာတင်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို အကြွေးဆပ်တာပါ”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အားအတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ကာ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ဒုးခန်း (၃)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ...။

ယင်းကာလဆီက ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့သည် အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးငယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း ရှောင်ရှမ်းက ချောက်ကမ်းပါးထဲ သို့ ပြုတ်ကျခဲ့၏။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက ကံအားလျော်စွာဖြင့် ချောက်ကမ်း ပါးနံရံတွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်ချုံနွယ်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်နေခဲ့ လေသည်။

ထိုအချိန် ကျင်းဖုန်းက သူ့အားကြိုးဖြင့်ဆွဲတင်ကာ ကယ် တင်ခဲ့ဖူး၏။ ယင်းအဖြစ်အပျက်သည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ချေပြီ။

ယခု ရှောင်ရှမ်းက အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိခဲ့သော်လည်း ဤအဖြစ်အပျက်ကို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါချေ။

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တကယ်ပေါ့”

ကျင်းဖုန်းက အရက်ကိုတစ်ကျွက်မော့သောက်ပြီး နောက်
ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ... ရာဇဝင်မှာ ကျူးတော့မင်းနဲ့ကျူးယိဆိုတဲ့ သူရဲ
ကောင်းနှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းပညာ သိပ်ပြီး
အဆင့်မြင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းယှဉ်ပြိုင်ကြတော့ ကျူးယိက
တစ်ကွက်ရှုံးသွားခဲ့တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ကျင်းဖုန်းအား မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်
လိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက သူ၏စကားကို အဖြေမပေးပါ။

“ကျူးယိက သေခါနီးမှာ ပြောခဲ့တယ်။ လောကကြီးမှာ
ဘာဖြစ်လို့ သူရဲကောင်းနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်မွေးခဲ့တာလဲ
တဲ့”

ရှောင်ရှမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း
တပည့်အဖြစ်မွေးရတာလဲ”

ရှောင်ရှမ်း ပို၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်းရှူးနေပြီလား”

ကျင်းဖုန်းက ရုတ်တရက်ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“အခု ငါတို့လည်း ကျူးတော့မင်းနဲ့ ကျူးယိလို ဘယ်သူ
ပညာသာတယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်ရအောင်”

ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ကျင်းဖုန်းသည် ရှောင်ရှမ်း၏ ရင်
ညွန့်ဆီသို့ ဓားဖြင့်ထိကပ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းဖုန်း၏ဓားဖျားသည် ရှောင်ရှမ်း၏ရင်ညွန့်၌ ကပ်

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လျက် ရှိနေလေသည်။ ဘေးဖျားမှ အေးစက်သောအငွေ့ အသက်များ
သည် ရှောင်ရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ စီးဝင်ပျံ့နှံ့သွား၏။

ရှောင်ရှမ်းက ကျင်းဖုန်းအား စူးရှစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ငါ မင်းနဲ့မပြိုင်ချင်ဘူး”

ဟု ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား အေးစက်စက်မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်

ကာ ...

“မင်း မပြိုင်ချင်လည်း ငါကပြိုင်ရမှာပဲ”

ဟု ယတိပြတ်ပြောလိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူ၏မျက်လုံးအား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်

လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် လူသတ်လိုသောဟန်မူရာ

များ ပေါ်လွင်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် ရင်ညွန့်ဆီရောက်နေသောဓားကို ဝှံ့ကြည့်

လိုက်ပြီး ...

“ကျင်းဖုန်း ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်တင်းမာသောလေသံဖြင့် ...

“မင်းနဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်မလို့လေ”

ရှောင်ရှမ်း သက်ပြင်းချလိုက်ရာတွင် ...

“ဘယ်တော့ပြိုင်မှာလဲ”

“အခု”

ရှောင်ရှမ်းက ရင်ဝသို့ထောက်ထားသော ဓားကိုကြည့်ကာ

“ကောင်းပြီ ... အခု မင်းရဲ့ဓားက ငါ့ရင်ဝကို ရောက်နေပြီ၊

မင်း လက်လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ငါရှုံးပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောင်ရှမ်းသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ အိပ်
လိုက်လေတော့သည်။

မိမိအား ဂရုမစိုက်ဘဲ အိပ်နေသည့်ရှောင်ရှမ်းကိုကြည့်ကာ
ကျင်းဖုန်း အံ့သြသွားလေသည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ဟား ဟား ဟား”

အားရပါးရ ရယ်မောကာ ဓားကို ပြန်လည် ရှပ်သိမ်းလိုက်
လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသော်လည်း ဓား၏အ
ငွေ့အသက်များ ဝေးလွင့်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဓားရှပ်

သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက မျက်စိမှိတ်၍အိပ်နေရာမှ ...

“ကျင်းဖုန်း ... ဓားမှာ မျက်စိမပါဘူးနော်၊ ငါတို့ယှဉ်ပြိုင်ကြ

ရင် တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရမှာပေါ့”

ကျင်းဖုန်းက နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါက ဆန်းလို့လား”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ရာရတာက မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းကိုထိရင်လည်း မကောင်း၊ ငါ့ကိုထိရင်လည်း

မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါနဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ချင်တယ် မဟုတ်လား”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ငါနဲ့လာအိပ်”

“နေပါဦး ... မင်းစကားက ဘာသဘောလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီစကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိချင်ရင် ငါနဲ့လာအိပ်လေ”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

သူက ရှောင်ရှမ်း၏နံ့အေးတွင် ဝင်အိပ်လိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလျက် ...

“ကဲ ... မင်းနဲ့ငါ အခုချိန်ကစပြီး သိုင်းကွက်ကို ပါးစပ်က

ပြောပြီး ယှဉ်ကြမယ်”

ထိုအခါ ကျင်းဖုန်းက သဘောပေါက်သွားကာ အားပါးတရ

ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ကောင်းပြီ ကဲ ... ငါတို့ စပြီးယှဉ်ကြရ

အောင်”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကဲ ... အခု ငါက မတ်တတ်ရပ်နေတယ်၊ ညာဘက်ခြေ ထောက်ကို တစ်ချောင်းတည်း အားပြုရပ်နေတာနော်၊ ဘယ်ခြေကို မထားတယ်၊ ညာဘက်လက်က ဓားကိုကိုင်ပြီး ရင်ညွန့်ရှေ့မှာ ကွေး ထားမယ်၊ ဘယ်ဘက် လက်ဝါးကိုခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်ထားမယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ငါက စွန်ချီတဲ့သိုင်းကွက်ကို သုံးမယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ...

“ငါကတော့ ကောင်းကင်ပျံတဲ့သိုင်း”

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါက ညာတာပဲ၊ မင်းက ကောင်းကင်ပျံတဲ့သိုင်းကွက်နဲ့ ငါ့ရဲ့ဓားအရှိန်ကို ပိုပြင်းအောင် ဖန်တီးပြီး ရုတ်တရက် ငါ့အောက် ပိုင်းကိုဖြတ်တိုက်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ငါက ဗျိုင်းထောင်ချောက်သိုင်းကွက် ကို သုံးမှာပေါ့”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ငါက ပျံလွှားအစာကောက်သိုင်းကွက်ကို သုံး မယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတွဲအကုသိုလ် (၀) ❖ ၇၃

သူ၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးစေးများ ထွက် လာလေသည်။

အကယ်၍ ... ဤသိုင်းကွက်များအား ဘိုင်း အမှန်တကယ် ယှဉ်ပြိုင်မည်ဆိုပါက သူသည် ရှောင်ရှမ်း၏လက်ချက်ဖြင့် အသက် ပျောက်ရလိမ့်မည်ဟု နားလည်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေမိ ၏။

မည်မျှ အချိန်ကြာသွားမှန်း မသိပါ။ သူ ပြန်လည်သတိဝင် လာချိန်တွင် ရှောင်ရှမ်းက နှစ်မြိုက်စွာအိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်လေ သည်။

သူက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချကာ မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ အိပ်လိုက်၏။ သို့သော် သူက အိပ်မပျော်ပါချေ။

ရှောင်ရှမ်းက မိမိထက် တစ်ကွက်အသာ ရှိသွားသဖြင့် အိပ်မပျော်ခြင်းဖြစ်သည်။

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်၏။
အကယ်၍ ရှောင်ရှမ်းကသာ လောကပေါ်တွင် မရှိပါလျှင်
မိမိသည် နံပါတ်တစ်သိုင်းသမားဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လာ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ရှောင်ရှမ်းအား လုပ်ကြံလိုသော ဆန္ဒများ
ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သူသည် အိပ်ပျော်နေသောရှောင်ရှမ်းအား ကြည့်ကာ နှုတ်
ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

ယင်းနောက် မိမိ၏စားကို လှမ်းယူကာ ဓားအိမ်မှစားကို
အသာအယာ ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရှောင်ရှမ်းက နှစ်ဗျိုက်စွာအိပ်ပျော်နေစဉ် သတ်ပါ
က လွယ်ကူလိမ့်မည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

သူက လက်ထဲမှစားကိုမြှောက်ကာ ရှောင်ရှမ်း၏ဦးခေါင်း
အား ဝိုင်းချလိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ၏စားက ရှောင်ရှမ်း၏လည်ပင်းနှင့် တစ်လက်
မခန့်အလိုတွင် ရပ်တန့်သွား၏။

သူက ရှောင်ရှမ်းအား မသတ်ရက်ပါ။

အတုံ့အထည် (၈) ❖ ၇၅

ရက်တရက် သူ၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မိမိနှင့်ရှောင်ရှမ်းက
ငယ်စဉ်ကတည်းမှစ၍ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော ရှောင်ရှမ်းကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

သူ၏စားက ရှောင်ရှမ်း၏ လည်ပင်းပေါ်၌ အတန်ကြာဝဲနေ
၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူက သက်ပြင်းတပ်ချက်ချလိုက်ပြီး မိမိ
လက်ထဲမှစားကို အပေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ယင်းနောက် ရှောင်ရှမ်း၏ နံဘေးတွင်လှဲကာ အိပ်ချလိုက်
သည်။

ထိုအချိန် ရှောင်ရှမ်း၏နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်
လွင်လာလေသည်။

သို့သော် ထိုအပြုံးကို ကျင်းဖုန်းက မမြင်တွေ့လိုက်မိပါ
ချေ။

အခန်း (၄)

နေမင်းသည် သစ်တစ်ပင်အမြင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်
သည်။

မကြာမီ မွန်းတည့်အချိန် ရောက်ပေတော့မည်။

ကျင်းဖုန်းက အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

သူက အိပ်ရာမှနိုးလျှင်နိုးချင်း ရှောင်ရှမ်းကို ကြည့်လိုက်
လေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလသည်။

အကြောင်းကား ...

သူ့ဘေးတွင် ရှောင်ရှမ်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူက အိပ်ရာမှလူးလို့မိကာ ထထိုင်လိုက်၏။

ယင်းနောက် ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးငော့ကာ ကြည့်လိုက်

သည်။

ဇရပ်ပျက်ပေါ်တွင် ရှောင်ရှမ်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင်
မတွေ့ရပါချေ။

သူ၏ ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

ရှောင်ရှမ်းက မိမိအား အမှန်တကယ်ပင် ခွဲခွာပြီလော။

ထိုအချိန် သူ၏မျက်လုံးက ဓားပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူ ညကပစ်လွှင့်ခဲ့သော ဓားသည် ယခုအခါ ဓားအိမ်ထဲသို့

ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကြောင့် ရှောင်ရှမ်းက မိမိဓားကို ဓားအိမ်ထဲထည့်

ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်မိလေသည်။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ဇရပ်ပေါ်သို့တက်လာသော ခြေ

သံတစ်သံကို ကျင်းဖုန်း ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ရှောင်ရှမ်း ဇရပ်ပျက်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျင်း

ဖုန်းအား မတွေ့ရတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူ မျက်မှောင် ကြွယ်လိုက်သည်။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပြန်ပြီလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဧရပ်ပျက်၏ ထုပ်တန်းအပေါ်မှ

ကျင်းဖုန်း ခုန်ချလာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ငါ အိပ်ရာကနိုးတော့ မင်းကိုမတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်

ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပြီလို့ ထင်နေတာကွ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ အသံတွေကြားရတော့ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးမယ့်

ရန်သူတွေ လာပြီဆိုပြီး ရင်ထိတ်သွားလို့ ထုပ်တန်းပေါ်မှာ တက်ပုန်း
တောလေ”

ရှောင်ရှမ်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“တရားသူကြီးကို မင်းသတ်ခဲ့တာ အာဏာပိုင်တွေကသာ

သိသွားရင် အခုထက်ပိုပြီး ရင်ထိတ်နေရဦးမယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ့နားမှာမင်းရှိနေရင် ဘာမှကြောက်စရာရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့နားမှာ မင်းရှိနေရင် ငါက ပြဿနာများတယ်”

ကျင်းဖုန်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မင်းကငါနဲ့ အတူမနေချင်ဘူးဆိုပါတော့”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ မင်းအနားမှာ တစ်သက်လုံးရှိနေမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချ ... ငါကတော့ မင်းနားမှာ အတူရှိနေမှာပဲ”

ရှောင်ရှမ်းက စကားပြန်မပြောတော့ပါ။ ကျင်းဖုန်းက သူ့
အားလှည့်ကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ငါက မင်းနဲ့တစ်သက်လုံး အတူတူရှိနေနိုင်အောင် ကြိုး
စားမယ် ... သိလား”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက် သည်။

“ငါကတော့ မင်းကို လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက် သည်။

“မင်းငါနဲ့ လမ်းခွဲလို့ မရတော့ပါဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အခုချိန်ဆိုရင် အာဏာပိုင်တွေက မင်းနဲ့ငါ့ကို ဆုငွေထုတ်ထားရောပေါ့”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆုငွေထုတ်ရမှာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို ကယ်ခဲ့လို့ပေါ့”

ရှောင်ရှမ်းက စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။

သူက ကျင်းဖုန်းအား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိလေတော့၏။

အခန်း (၅)

မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သည်။

နေဝန်းသည် ရှောင်ရှမ်းနှင့် ကျင်းဖုန်းတို့၏ခေါင်းပေါ်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းသည် ရှောင်ရှမ်းနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ မြင်းကို မောင်းနှင်လာပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အင်း ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ လမ်းမှာ ခဏအိပ်ရမယ် ယင်တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါချေ။

ကျင်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ဝန်းကျင်အား တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ခြောက်သွေ့သောလွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

၈၂ ❖ ကတ္တသိုလ်ပင်းကြွယ်

ဟိုတစ်စုသည်တစ်စုဖြင့် ကျိုးတိုးကျဲတဲပေါက်နေသော သစ်ပင်များမှလွဲ၍ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား မရှိပါချေ။

ရုတ်တရက် လေတစ်ချက် ငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သည်။

သို့သော် လေသည် အေးမြခြင်းမရှိဘဲ အပူငွေ့များဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

အပူဓာတ်ကို သယ်ဆောင်လာသော လေထဲတွင် ဖုန်မှုန့်များ ရောထွေးပါရှိလာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တီးတိုးကျိန်ဆဲလိုက်၏။

“ရှောင်ရှမ်း... ငါတို့ ဒီလွင်ပြင်ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖြတ်ရမလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့် ...

“တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် ဖြတ်ရလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းသည် အဝေးသို့ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ယင်းနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေတော့သည်။

အတုံးအထည် (၀) ❖ ၈၃

အဝေးတွင် သစ်ပင်များကို မြင်တွေ့နေပြီဖြစ်၏။

ကျင်းဖုန်း၏မျက်နှာသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

သူက ထိုသစ်ပင်ရှိရာသို့ မြင်းကို အပြင်းနှင်လိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက ယဲ့ယဲ့မျှ ပြီးလိုက်မိသည်။

ယင်းနောက် သူက ကျင်းဖုန်းနောက်သို့ မြင်းကိုမှန်မှန်စီးကာ ပြေးလိုက်သွား၏။

မကြာမီ သူတို့သည် သစ်တောအစပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက မြင်းကိုရပ်တန့်ကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

သူ မြင်းရပ်တန့်လိုက်သောနေရာသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်ဖြစ်၍ အရိပ်ကောင်းလှပေသည်။

ယင်းအချိန် ရှောင်ရှမ်းက သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“ကျင်းဖုန်း... မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဒီမှာ ခဏနားမလို့လေ”

ရှောင်ရှမ်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါတို့ ရှေ့ဆက်ပြီးခရီးနှင်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းက ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ...

“ခဏအနားယူပြီးမှ ခရီးဆက်တာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ရှောင်ရှမ်းက အဝေးသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဟောဟိုက မီးခိုးထွက်နေတဲ့ နေရာရောက်မှ နားရင်

ကောင်းလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းက သူ့ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် တောင်ကုန်းတစ်ခု ရှိနေပြီး ထို

တောင်ကုန်း၏အခြားတစ်ဖက်မှ မီးခိုးများ အူထွက်နေခြင်းကို တွေ့

မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒီမှာ ငါတို့အတွက် အစားအစာနဲ့ရေ ရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက မိမိနောက်မှ အထုပ်အား ပုတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အရက်နဲ့စားစရာတွေ ရှိနေတာပဲ”

အတုံ့အလှည့် (၁) ❖ ၈၅

ရှောင်ရှမ်းက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“သွေးစွန်းနေတဲ့ အရက်နဲ့စားစရာတွေကို ငါမစားချင်ပါဘူး”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် မြင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေဖြင့် တစ်

ချက်ဆောင့်ကာ တောင်ကုန်းဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ယင်းနောက် ရှောင်ရှမ်း၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ

တော့သည်။

သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံး၏ အနောက်ဘက်ခေါင်မိုးရှိ

မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်သို့ လွင့်ပျံတက်လာ

လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းနှင့် ကျင်းဖုန်းတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍

သစ်သားအိမ်ကလေးအား ကြည့်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ သူတို့သည် သစ်သားအိမ်ကလေးသို့ မြင်းတို့

မောင်းနှင်လိုက်ကြလေသည်။

ပစ်သားအိမ်ကလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ ဤသစ်သား အိမ်ကလေးသည် ခရီးသွားများ နားနေစားသောက်ရန် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုနှင့် ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရှမ်း နှင့် ကျင်းဖုန်းတို့က သိရှိလိုက်လေသည်။

သို့သော် ခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုနှင့် မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ ဆိုစေ ခရီးသွားများအတွက် အဆင်ပြေ သင့်တော်သော စားသောက်ဆိုင်ပင် ဖြစ်၏။

ယင်းအချိန် ဆိုင်ထဲမှ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့က တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် မြင်းနာသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူက ဆေးလက်စပန်းကန်များကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ လူနှစ်ယောက်နှင့် မြင်းနှစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ အဘိုးအိုက ရေဖိုနေသောလက်ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်ပြီး ဆိုင်အပြင်သို့ လျှောက်လာလေသည်။

ယင်းအချိန် ရှောင်ရှမ်းနှင့် ကျင်းဖုန်းတို့ကလည်း ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက သူတို့အား ခရီးဦးကြိုဆိုလိုက်၏။

“သူငယ်တို့က လွင်ပြင်ကို ဖြတ်လာကြတာနဲ့ထင်ပါရဲ့”

ကျင်းဖုန်းက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူက အဘိုးအိုအား ကြည့်ကာ ...

“စားလို့ကောင်းမယ့်အစားအစာ ဘာတွေရှိသလဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာက သိပ်ပြီးခေါင်တဲ့အရပ် ဖြစ်နေလို့ အရက်တော့ မရနိုင်ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ရေခဲခဲကြမ်းနဲ့ ပေါက်ဖီလောက် ရရင်ပဲ”

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“တောင်ကြားမြို့ကလေးက စည်သလားဟင်”
အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ဘယ့်နယ်ပြောတာလဲကွာ၊ နေ့ရယ်၊
ညရယ်လို့တောင်မှ ခွဲခြားမရအောင် စည်ကားတဲ့ မြို့ကလေးပါ”
ကျင်းဖုန်းက ပို၍စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်တို့က အလုပ်အကိုင်ရှာဖို့ လာခဲ့
တာပါ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီတောင်ကြားမြို့ကလေးရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်က တောင်ပေါ်
မှာ သစ်မွှေးတွေပေါတယ်၊ မင်းတို့က အဲဒီတောင်ပေါ်က သစ်မွှေး
တွေကိုခုတ်ပြီး ပြန်ရောင်းရင်တောင်မှ ပိဿာနှစ်ဆယ်ဆို ငွေ တစ်
ဆယ်လောက်ရတယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ငွေရှာရတာ မခက်ဘူးပေါ့”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ... အဲဒီမြို့မှာ မင်းတို့လိုချင်တာအကုန်
ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံရှိဖို့ပဲ လိုတယ်”

အတုံ့အလှည့် (၀) ❖ ၉၁

ယင်းအချိန် အဘွားအိုက ပေါက်စီနှင့်ရေခွေးကြမ်းကို လာ
ရောက်ချပေးလေသည်။

သူမက စားပွဲပေါ်သို့ စားသောက်စရာများချပေးရင်းမှ ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ငါ့အဘိုးကြီးပြောတဲ့စကားကို သိပ်မယုံနဲ့၊
လမ်းမှားရင် ခက်မယ်နော်”

အဘိုးအိုက ယခုမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ဒီကနေ နှစ်ခိုင်လောက်သွားရင် လမ်းခွဲ
နှစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ တစ်လမ်းက ငါပြောတဲ့အတိုင်းတောင်ကြား
မြို့ကို သွားတဲ့လမ်း၊ နောက်တစ်လမ်းကတော့ ဖူရန်းတောင်ကို သွား
တဲ့လမ်းပဲ”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဖူရန်းတောင်ကရော ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့နဲ့ ဖူရန်းနယ်မြေဟာ အရှေ့နဲ့အနောက်လို
တူညီတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နယ်မြေတစ်ခုပဲကွဲ့၊ အဲဒီလိုပဲစီးပွားရေး
ကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ”

ရှောင်ရှမ်းက နားမလည်ပါချေ။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“အဘိုးရဲ့စကားကို ကျွန်တော်က သိပ်နားမရှင်းဘူး”

အဘိုးအိုက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“ဒီလိုကွဲ့ ... တောင်ကြားမြို့ကလေးက စည်ကားတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့လူ များတယ်၊ လိုချင်တာ အကုန်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖူရန်း တောင်ခြေမြို့ကလေးကတော့ အင်မတန်မှ ဆင်းရဲပြီးငတ်မွတ်ခေါင်း ပါးတယ်လေ”

အဘွားအိုက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့က စည်ကားပေမယ့် ဒုစရိုက်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတဲ့ ဒုစရိုက်မြို့ကလေးပဲ၊ ဒါကြောင့် မသွားသင့်ပါဘူး”

အဘိုးအိုက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ ... သူတို့က အသက်ငယ်ငယ်ကလေးတွေပဲ ရှိသေး တာပဲ၊ စီးပွားရေးလုပ်လို့ကောင်းတဲ့ မြို့ကိုပဲသွားသင့်တာပေါ့”

အဘွားအိုက ရှောင်ရှမ်းနှင့် ကျင်းဖုန်းတို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... အဲဒီမြို့ကိုရောက်ရင် အရာရာကို သတိထားရလိမ့်မယ်၊ ငါကတော့ မင်းတို့ကို မသွားစေချင်ပါဘူး ကွယ်”

အကဲ့အလှည့် (၀) ❖ ၉၃

အဘိုးအိုက ဝင်၍တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“ဟား ... ဘာမှလုပ်မနေနဲ့၊ မင်းတို့က လူငယ်တွေပဲ၊ အသက်အရွယ်ငယ်တုန်း ဥစ္စာရှာရမယ်၊ ဒါကြောင့် တောင်ကြားမြို့ ကလေးကို အရောက်သွားကြပါ”

ကျင်းဖုန်းနှင့်ရှောင်ရှမ်းတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ရတ်တရက် မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရလေ တော့သည်။

အခန်း (၆)

မြင်းဆယ်ကောင်၊ လူဆယ့်တစ်ယောက် ...။

လူဆယ်ယောက်သည် မြင်းဆယ်ကောင်ကို ကိုယ်စီ စီးလာကြ၏။

လူတစ်ယောက်ကမူ ထိုမြင်းများနောက်မှ အပြေးလိုက်ပါလာလေသည်။

ထိုလူသည် မြင်းနှင့်အပြေးပြိုင်နေခြင်းမဟုတ်နိုင်ဟု ရှောင်ရှမ်းနဲ့ကျင်းဖုန်းတို့က တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုလူစုက မကြာမီ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ယခု ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့သည် မြင်းနောက်မှ အပြေးလိုက်လာသူအား တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ၏ အဝတ်အစားများမှာ စုတ်ပြတ်နေ၏။

ကြီးမားသော ပျဉ်ပြားကြီးတစ်ချပ်ဖြင့် ထိုလူ၏ဦးခေါင်းနှင့်

လက်နှစ်ဖက်ကို ထိတ်တုံးခတ်ထားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူအားကြည့်ရင်း မိမိ အကျဉ်းသားဘဝကို ပြန်လည်သတိရလိုက်မိလေသည်။

ယင်းအချိန် ထိုလူက 'မာဟိုက်စွာဖြင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

ကြီးမားသောပျဉ်ပြားကြီးဖြင့် ထိတ်တုံးခတ်ထားရုံမက သူ၏လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းတစ်ခုဖြင့်စွပ်၍ မြင်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က ဆွဲထားလေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူသည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆံပင်များပြောင်အောင် ခေါင်းတုံးရိပ်ထားပြီး ရှည်လျားလှသော ကျစ်ဆံမြီးကြီး နှစ်ချောင်းကို ရှည်လျားစွာချထား၏။

ထိုလူက ကြိုးစကို တစ်ချက်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“အား”

မဝိမသ ညည်းညူသံနှင့် အတူ အကျဉ်းသားက မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသော လူက အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သူက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဆင်းကြဟေ့ ... ငါတို့ ဒီမှာခဏနားပြီး စားရအောင်”

ဟုပြောလိုက်၏။

အားလုံးသောလူများက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူကလည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်း

လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် ...

သူက ဆိုင်ထဲ၌ရှိနေသော ရှောင်ရှမ်းနှင့် ကျင်းဖုန်းတို့အား ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြဲလိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဆိုင်ရှင်အတိုးအိုက ဆိုင်ရှေ့သို့ထွက်ကာ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်လေတော့သည်။

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူနှင့် သူ၏တပည့်ကိုးယောက်

တို့သည် ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့၏ စားပွဲနှင့် မနီးမဝေးရှိစားပွဲများ တွင် နေရာယူကာ ထိုင်ချလိုက်၏။

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ကျုပ်တို့ဆာလာတယ် ... အမြန်ဆုံး စားစရာ စီစဉ်ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကျင်းဖုန်းတို့အား တစ်ချက်ငဲ့စောင်းကာ ကြည့် လိုက်၏။

ယင်းအချိန် ကျင်းဖုန်းကလည်း ထိုကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထား သောလူအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်က အတန်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက ကြွေအိုးထဲ မှ တူနှစ်ချောင်းကိုထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်၌ နားနေသောယင်ကောင် အား ဖမ်းလိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် လျင်မြန်၍ တိကျလှပေသည်။ ထို့ ကြောင့် ယင်ကောင်သည် တူချောင်းကြားတွင် ညှပ်၍ပါလာသည်။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည့်အခါ မျက်ခုံးပင့်၍ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်သည်။

“အင်း ... ယင်ကောင်တွေ တကယ်များနေပါလား”

သူက တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားရင်းမှ ဝဲပျံနေသော ယင်ကောင်ကို ဖမ်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် လျှပ်မြန်သည်။ တိကျ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏တူနှစ်ချောင်းကြားတွင် ဝဲပျံနေသော ယင်ကောင်က ညှပ်၍ပါရှိလာလေသည်။

ကျစ်ဆံခြီးနှင့်လူက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။ မထီမဲ့မြင်အပြုံး (သို့) လှောင်ပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ကျစ်ဆံခြီးနှင့်လူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အေးစက်တင်းမာသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွင်လာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးစိစိဖြင့် တူနှစ်ချောင်းကြားတွင် ညှပ်နေသော ယင်ကောင်အား လေထဲသို့ ခတ်ထုတ်လိုက်၏။

ယင်ကောင်သည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်ကျလာလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (၀) ❖ ၉၉

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ကျင်းဖုန်းက ထိုယင်ကောင်အား တူနှစ်ချောင်းကြားတွင်ညှပ်ကာ ပြန်ဖမ်းထားလိုက်လေသည်။

သူက ယင်းသို့ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း သူ၏မျက်လုံးအစုံကမူ ကျစ်ဆံခြီးကျစ်ထားသောလူထံမှ မရွာပါချေ။

ထို့အတူ ကျစ်ဆံခြီးကျစ်ထားသောလူ၏ စူးရှသောမျက်ဝန်းအစုံကလည်း ကျင်းဖုန်း၏မျက်နှာအား မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုသည် ပူဇွေးသောအစားအစာများကို သယ်ဆောင်လာ၏။

ထိုစားသောက်စရာများသည် ကျင်းဖုန်းတို့ မှာကြားထားသော စားစရာများ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အဘွားအိုက ယင်းစားသောက်စရာများကို ကျင်းဖုန်းနှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့၏စားပွဲဆီသို့ ယူဆောင်လာလေသည်။

ယင်းအချိန် ကျစ်ဆံခြီးကျစ်ထားသောလူက ကျင်းဖုန်း၏ မျက်နှာပေါ် မျက်လုံးအကြည့်ကို ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ အဘွားအိုအား လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဒါကို ဘယ်ယူသွားမလို့လဲ၊ ဒီမှာချလိုက်ပါ ... ကျုပ်တို့က ဆာနေပြီ”

အဘွားအိုက သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လူကလေးမှာတာ ရပါတော့မယ်၊ ဒါက ဟောဟိုကစားပွဲက သူငယ်တွေ မှာထားတာတွေ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကျစ်ဆံခြီးနှင့်လူက အဘွားအို၏လက်ထဲမှ စားစရာများကို လှမ်းယူကာ မိမိတို့၏စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူ၏ အပြုအမူကြောင့် ဒေါသထွက်လာကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ရှောင်ရှမ်းက သူ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်း ကလေးမဆန်ပါနဲ့ ဟိုနောင်ကြီးတွေက တာဝန်နဲ့လာရတော့ အရေးကြီးနေပုံရတယ်၊ သူတို့ အရင်စားပါစေ”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အို ... ဒါက ငါတို့မှာထားတဲ့စားစရာတွေပဲ၊ ငါတို့ အရင်စားသင့်တာပေါ့”

ဆိုင်ရှင်အဘွားအိုမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

သူမသည် ဤနေရာတွင် စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေကိုနားလည်လိုက်မိသည် မဟုတ်ပါ လော။

ရှောင်ရှမ်းက သူမအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အဘွား ... သူတို့ကို အရင်ချပေးလိုက်ပါဗျာ”

အဘွားအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ နောက်ထပ် စားသောက်စရာများကို ပြင်ဆင်ရန် လှည့်ထွက်သွား၏။

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက ပြုံး၍ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ကျင်းဖုန်းမြင်သာအောင် မြှောက်ပြကာ ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူက တစ်ချက်မော့သောက်လိုက်ပြီး ...

“အား ... လက်ဖက်ခြောက်နဲ့က မွှေးနေတာပါလား”

သူ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အားကြည့်ရင်း အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်၏။

‘ဖြောက်’

သူ့လက်ထဲမှ တူနှစ်ချောင်းကို လက်ကဖျစ်ညှစ်လိုက်သဖြင့်

ကျိုးသွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း ... ငါတို့သွားကြရအောင်”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား ဘဝင်မကျ နန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက သူ၏အကြည့်ကို မသိ ဟန်ပြုကာ ကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျင်းဖုန်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက ကျစ်ဆံမြီးနှင့်လူအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ရှောင်ရှမ်း၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ယင်းအချိန် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက သဘောကျစွာ ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောင်ရှမ်းနှင့် ကျင်းဖုန်းတို့၏ ခြေလှမ်းများသည် ဆိုင်တံခါး
ဝ၌ ရပ်တန့်သွားကြရလေသည်။

အကြောင်းကား တံခါးဝတွင် လူနှစ်ယောက်က ပိတ်ဆို့ဟန်
တားထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားရ၏။

“မိတ်ဆွေတို့ ... ခဏလေးသည်ခံပြီး စောင့်နေကြပါဦး”

ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့က အသံလာရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်
ကြည့်မိလိုက်ကြ၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကျစ်ဆံမြီးနှင့်လူက ထိုင်ရာမှထ
ကာ ကျင်းဖုန်းနှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်
လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့တရားခံပါလာပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်တို့ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်ကြာမှ ခင်ဗျားတို့ကို ထွက်သွားစေ
ချင်ပါတယ်”

ကျင်းဖုန်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကလည်း ခရီးဆက်ဖို့ရှိသေးတယ်၊ နေမဝင်မီ
တောင်ကြားမြို့ကလေးကို ရောက်မှဖြစ်မယ်”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် ဆိုင်ပေါက် ဝမှ လူနှစ်ယောက်
အား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျစ်ဆံမြီးနှင့်လူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ”

သူ၏အသံက အေးစက်တင်းမာနေလေသည်။

ကျစ်ဆံမြီးနှင့်လူက ...

“ကျုပ်တို့က မင်းမှုထမ်းတွေပါ၊ ဒါကြောင့် တောင်ကြားကို
သွားမယ့်လူဆိုရင် ဟန့်တားရမှာပဲ”

ကျင်းဖုန်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့ကိုသွားတာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာလား”

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်

၏။

“မင်းတို့က ငါတို့ဖမ်းလာတဲ့တရားခံကို ပြန်ဖမ်းလာဘူးလို့

၁၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဘယ်သူကပြောနိုင်သလဲ”

သူက တင်းမာသောအသံဖြင့် ...

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သွားပြီးမှသွားပါ”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရတော့ဘူး”

ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်ထားသောလူက ...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က ခဏချုပ်ထားရလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တံခါးဝတွင် ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်

နေသောလူနှစ်ယောက်က ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူတို့ စားဆွဲထုတ်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ...

‘ဝုန်း ဝုန်း’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များက လေထဲ
သို့ လွင့်မြောက်တက်သွားကာ ဆိုင်ပြင်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းမှု

ထမ်းများနှင့် ပို၍ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါ။

သို့သော် သူက ဟန့်တားရန်အချိန်မရလိုက်တော့ပါ။

ကျင်းဖုန်း၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လှသည်မဟုတ်ပါလော့။

ဒါထုံအလှည့် (၀) ❖ ၁၀၇

သူက ဆိုင်ဝမှလူများအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်ထားသောလူက လေထဲ၌ တစ်ပတ်ကျွမ်း
ထိုးကာ ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုက လျှပ်စီးလက်သည့်အလား လျင်မြန်လှ
၏။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်း၏လှုပ်ရှားမှုက ကျစ်ဆံဖြိုးကျစ်ထား
သောလူထက် ပို၍လျင်မြန်လှပေသည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုးကာ လက်နှစ်
ဖက်က ဓားရိုးကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်က ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ခန္ဓာကိုယ်
က နူးထောက်လျက်အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် သူ၏လက်ထဲမှစားက ကျစ်
ဆံဖြိုး ကျစ်ထားသောလူ၏ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

‘ဝုန်း ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်၏ ပြတင်းပေါက် ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်ကျလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

‘ဝုန်း’

နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်က လွင့်စဉ်ကျလာပြန်၏။

အကျဉ်းသားသည် ခူးထောက်ရာမှ ဓား ဓားချင်းထိသံ၊

အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကမန်းကတန်းထရပ်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

‘ဝုန်း’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်က သူနှင့်မနီးမဝေးသို့ ကျလာလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုလူ၏ ခါးကြားမှ သော့တွဲက အကျဉ်းသားရှေ့သို့လွင့်စဉ်ကျလာ၏။

‘ချလွမ်’

အကျဉ်းသား၏မျက်လုံးအစုံက ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (၁) ❖ ၁၀၉

သူက သော့တွဲအားရယူရန် ခူးထောက်လျက်လှမ်းကောက်လိုက်၏။

ယင်းသို့ သော့တွဲအားကောက်ယူရန် ကြိုးစားလိုက်စဉ် သူက မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားရလေသည်။

သို့သော် ဤအခြေအနေမျိုးမှာပင် သူကသော့တွဲအား ကြိုးစားကာ ကောက်ယူနေ၏။

အခန်း (၈)

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိပါ။

အကျဉ်းသားသည် မိမိရှေ့၌ ခြေထောက်တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သေ့တွဲအား ကြိုးစားကောက်ယူနေရာမှ ပြန်လည်သတိဝင်လာပြီး ခြေထောက်ပိုင်ရှင်အား မော့ကြည့်လိုက်၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသားသည် ခြေထောက်ပိုင်ရှင်အား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

အကြောင်းကား ထိုခြေထောက်ပိုင်ရှင်သည် မိမိအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော လူစုထဲမှ ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူဖြစ်၏။

ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယင်းနောက် လက်ထဲမှ သွေးစွန်းနေသောခားဖြင့် မြှောက်ကာ ခုတ်ချလိုက်သည်။

သို့သော် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူသည် မဟန်နိုင်တော့သည့်အလား ခားရောလူပါ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားသဖြင့် အကျဉ်းသားအား ခားချက်လွဲချော်သွားခဲ့လေသည်။

ယင်းနောက် သူသည် မြေပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် အသက်ကိုပြင်းစွာ ရှူရှိုက်နေ၏။

ယခုမှ အကျဉ်းသားက ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူ၏ ရင်ဝတွင် ခားဒဏ်ရာတစ်ချက်ရှိထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူက သွေးတစ်ချက်အန်ကာ သေဆုံးသွားလေသည်။

အကျဉ်းသားက အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ ဆိုင်ကလေးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအချိန် ဆိုင်ကလေးထဲမှ လူရွယ်နှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ တစ်ယောက်က သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေပြီး ကျန်တစ်ယောက်က သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေ၏။

ထိုလူရွယ်၏လက်ထဲတွင် သွေးစွန်းနေသောခားတစ်လက်
ကိုင်ဆောင်ထားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့သည် ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်လာ၏။
ယင်းနောက် ကျင်းဖုန်းက အကျဉ်းသားထံသို့ လျှောက်
သွားလေသည်။

သူက အကျဉ်းသားရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး တစ်ချက်စူး
စိုက်ကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြေပေါ်မှသော့တွဲအား ခားဖြင့်ကောက်ယူ၍
အကျဉ်းသားထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

အကျဉ်းသားက ကျင်းဖုန်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

သူက သော့တွဲအား ကောက်ယူကာ ပုညပြားကြီးတွင် ခတ်
ထားသောသော့အား ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်နာမည်က ဝမ်းကျုံးစန်း၊ တောင်ကြားမြို့ကနေပြီး

လူဆိုးတွေဖမ်းလာကြတာ”

ယင်းနောက် သူသည် ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသောလူ စီးလာ
သည့် မြင်းရှိရာသို့သွားပြီး မြင်းပေါ်မှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်းယူ
လိုက်၏။

သူက ယင်းအထုပ်အား ကျင်းဖုန်းထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့သာ မကယ်ရင် ကျုပ်က သေလူဖြစ်တော့မှာပဲ၊
ဪ... ဒီအထုပ်ထဲမှာ ငွေပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ယူထားလိုက်ကြပါ”

သူကပြောပြီး မြင်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွား၏။ ထို့နောက်
မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ ထွက်ခွာရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျင်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ဪ... ခင်ဗျားတို့ တောင်ကြားမြို့ကိုရောက်ရင် ကျုပ်
နာမည်မေးပြီးလာခဲ့ပါ။ ကျုပ် ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်”

ဟုပြောပြီး မြင်းကိုခုန်းစိုင်းကာ ထွက်ခွာသွား၏။ ကျင်းဖုန်း
က မွဲပြုံးပြုံးကာ တစ်ချက်ကျိန်ဆဲရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျင်းဖုန်းက ဝမ်းကျူးစန်းပေးခဲ့သော အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ရွှေငွေအတော်များများ ရှိနေ၏။

ကျင်းဖုန်းက ငွေစတချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဆိုင်ရှင်အဘိုး
အိုနှင့် အဘွားအိုတို့အား ပေးလိုက်လေသည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက သူပေးသောငွေစများကိုလှမ်းယူရင်း...

“ကဲ ... မောင်ရင်တို့က တောင်ကြားမြို့ကိုသွားဖို့ ပြင်ပေ
တော့”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်နှုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းကျူးစန်းက မင်းတို့ကို ကောင်းကောင်းပြုစုလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“သူက ဘာလုပ်သလဲ”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အဲဒီမြို့ကိုရောက်ရင် သိပါလိမ့်မယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ဝန်းကျင်းအား မျက်လုံးဝှေ့ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီအလောင်းတွေကို အဘကပဲ မြေမြှုပ်ပေးလိုက်ပါ”

ကျင်းဖုန်းက ငွေစကိုနှိုက်ကာ အဘိုးအိုထံသို့ ထပ်မံပေး
လိုက်လေသည်။

“ခေါင်းဝယ်ပြီး မြေမြှုပ်ပါ”

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက ငွေစများကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်
ညိတ်ဖြလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ”

ထိုစဉ် အဘွားအိုရောက်ရှိလာပြီး အဘိုးအိုကိုကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ရှင် လုပ်သင့်တာ အမြန်လုပ်ပါ”

သူက ကျင်းဖုန်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ...

“ကဲ ... မောင်ရင်တို့လည်း ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွား
သင့်ပြီ”

ကျင်းဖုန်းနှင့်ရှောင်ရှမ်းတို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကာ မြင်း
ပေါ်သို့ခုန်တက်၍ ခုန်းစိုင်းကာ မောင်းနှင်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၉)

သဲချောင်းလေးတစ်ခု ...။

ယင်းချောင်းကလေးသည် ပေတစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းသော်
လည်း အလွန်တိမ်သော ချောင်းကလေးဖြစ်လေသည်။

ချောင်းကလေး၏ အနက်ဆုံးနေရာသည် ခြေသလုံးမြုပ်ရုံ
သာ ရှိလေသည်။

ကျောက်စရစ်ခဲများပေါသော ချောင်းဖြစ်လေသည်။

ယင်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ ရှည်လျား
သောမြက်ရိုင်းပင်များ ရှိလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် မြက်ရိုင်းပင်များကို ဖြတ်ကျော်ရင်း ကျင်း
ဖုန်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်း အခုဘယ်သွားမှာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့ဟာ ကောင်းတဲ့မြို့ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အားတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ဆိုင်ရှင်အသွားက ငါတို့ကို မသွားစေချင်ဘူး မဟုတ်လား”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆိုင်ရှင်အသုံးကြီးကတော့ ငါတို့ကို သွားစေချင်တယ်လေ၊

ပြီးတော့ ဟိုမှာ ဝမ်းကျုံးစန်းကလည်း ကျေးဇူးဆပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့
တယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်ရှမ်းက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ငါကတော့ ပူရန်းနယ်ကို သွားမယ်”

ကျင်းဖုန်းကသူ့အား အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ... ပူရန်းနယ်ကို သွားမယ် ... ဟုတ်လား”

သူက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး ...

“ပူရန်းနယ်က ဆင်းရဲမွဲတေပြီး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့နေရာ

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ဖုရန်းနယ်ကိုပဲသွားမယ်”
 ကျင်းဖုန်းက အဝေးသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။
 “ဒါဆိုရင် မင်းက ငါ့ကိုခွဲသွားတော့မှာပေါ့”
 ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “လောကကြီးမှာ မခွဲခွာကြတဲ့အဖြစ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊
 ဘယ်သူမဆို တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့တော့ ခွဲကြရမှာပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
 ထို့နောက် ကျင်းဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...
 “မင်းသာ တောင်ကြားမြို့ကလေးကိုရောက်ရင် လိမ္မာ
 အောင်နေပါ”
 ဟု မှာကြားလိုက်လေသည်။
 ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောအပြုံး
 ဖြစ်၏။
 မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ
 လာလေသည်။
 ဘယ်ဘက်သို့ ခွဲသွားသောနေရာသည် တောင်ကြားမြို့
 ကလေးဖြစ်ပြီး ညာဘက်သို့ ခွဲသွားသောနေရာမှာ ဖုရန်းနယ်ဖြစ်၏။

ကျင်းဖုန်းက မြေပြင်ပေါ်သို့ဆင်းကာ နယ်နိမိတ်ကျောက်
 တိုင်လေးအား ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။
 အတန်ကြာမှ သူက ရှောင်ရှမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
 ပြီး ...
 “ရှောင်ရှမ်း... မင်းက ဝါကယ်ပဲ ငါ့ခွဲသွားတော့မှာလား”
 ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
 ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းကိုဖြည့်ပြီးညှိုးစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။
 “ငါက ချမ်းသာတဲ့မြို့ကိုသွားပြီး မင်းက ဆင်းရဲတဲ့မြို့ကို
 သွားမယ်ဆိုတော့ တရားမျှတမှုမရှိဘူးထင်တယ်”
 ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဘာလဲ ... မင်းက အန်စာတုံးနဲ့ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုလား”
 ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။
 သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အန်စာတုံးနဲ့ ဖိလုံးကို ထုတ်ယူလိုက်
 သည်။
 ရှောင်ရှမ်းက လက်ဖြန့်လိုက်သည်။
 “ကျင်းဖုန်း... ဒီတစ်ခါ ငါက အန်စာတုံးနဲ့လိုမိမယ်၊ မင်းက
 ဖိုဂဏန်းကိုရွေးချယ်မလား၊ မဂဏန်းကို ရွေးချယ်မလား”

၁၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက သူ့ထံသို့ အန်စာတုံးနှစ်လုံး လိုမ့်ပေးလိုက်သည်။

“စုံဂဏန်း”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ အန်စာတုံးအား လိုမ့်ကာ ရပ်တန့်သွား၏။

အန်စာတုံးတစ်ခုက တစ်ဂဏန်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်လုံးက ခြောက်ဂဏန်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နှစ်ခုပေါင်းသော် ခုနစ်ဂဏန်းဖြစ်နေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ကျင်းဖုန်းထံ အန်စာတုံးနှစ်လုံးကို ကောက်၍ ပေးလိုက်၏။

သူက ပြီးလိုက်သည်။ ‘ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ ... ငါသွားတော့မယ်”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

“ငါက မင်းကို ဘယ်တော့မှမခွဲတူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံတရားပေါ့ကွာ”

အတုံ့အလှည့် (၅) ❖ ၁၂၁

ရှောင်ရှမ်းက ကျင်းဖုန်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်း၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဟန်များကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့သော် သူနှင့် ကျင်းဖုန်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆန္ဒကိုယ်စီ ရှိနေကြ၏။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကျင်းဖုန်းအား လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ယင်းနောက် ချာခနဲလှည့်ကာ မြင်းကို စတင်နှင်၍ထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မြင်းစက်ကြိုးကို ဆွဲလှည့်ကာ ဒုန်းစိုင်း၍ မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ခွဲခွာခဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်ပါဦးမည်လော။

အခန်း (၁၀)

ဤနေရာသည် ခရိုင်အကျဉ်းထောင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ဖြစ်သည်။

မိုင်ထန်သည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူး တိုးမြှင့်ခံရပြီးနောက် ခရိုင်အကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဤအကျဉ်းထောင်သို့ သူရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ တစ်လပင် မပြည့်သေးပါ။

တစ်လမပြည့်သေးမီကာလအတွင်း ယခုကဲ့သို့သောထောင် ဖောက်ပြေးသည့်ကိစ္စနှင့် ကြုံကြုံက်ခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက အလွန်ဒေါသကြီးနေမိ၏။

အကျဉ်းသားမှတ်တမ်းအရ ထွက်ပြေးသူမှာ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသော ကျင်းဖုန်းဆိုသည့် လူရွယ်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် ကျင်းဖုန်းအား လူရွယ်တစ်ယောက်က ကယ်ထုတ်

သွားပြီး ကျင်းဖုန်းနှင့်အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြောင်း သိရ၏။

တစ်ဖန် ကျင်းဖုန်းက ခရိုင်တရားသူကြီးအား သတ်သွားသည်ဟု သတင်းရခဲ့ပြန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျင်းဖုန်းနှင့်အပေါင်းပါအား ဖမ်းဆီး နှိပ်ဆူထုတ်ရန် ခရိုင်ဝန်ထံမှ ခွင့်တောင်းကာ ဆုငွေထုတ်လိုက် လေသည်။

ယခု သူသည် ရုံးခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ ၏။

မိမိရာထူး တည်မြဲရန် ကျင်းဖုန်းအား ပြန်လည်ဖမ်းဆီးမိမှ စစ်မည်ဟု တွေးကာ စိတ်မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေမိလေသည်။

ယင်းအချိန် ရဲမက်တစ်ယောက်က ဝင်ရောက်လာ၏။

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို လူတစ်ယောက်က တွေ့ခွင့်တောင်း ပါတယ်”

ပိုင်ထန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ရဲမက်က ...

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မျက်ခုံးမွေးလေးခုနဲ့ လူလို့ ပြောပါတယ်”

မိုင်ထန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“သူ့ကို ငါ့ဆီ အမြန်လွှတ်လိုက်ပါ”

သတင်းလာပို့သော ရဲမက်က ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။ တစ်ခဏအကြာ မျက်ခုံးမွေးလေးခုရှိသောလူ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

မျက်ခုံးမွေး လေးခု ...။

ထူထဲသောမျက်ခုံးမွေးများကြောင့် သူ့အား မျက်ခုံးမွေးလေးခုနှင့်လူဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ထိုလူ၏အမည်မှာ ယန်ချူးဖြစ်သည်။

သူသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်မှီထိုင်ရင်း ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအား မိုင်ထန်၏စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလေသည်။

အထုံအထည် (၅) ❖ ၁၂၅

သူ၏မျက်လုံးများသည် ဆုငွေထုတ်ထားသော ကြွေငြာစာရွက်ပေါ်မှ ကျင်းဖုန်း၏ရုပ်ပုံအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မိုင်ထန်က သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“သူနဲ့အတူ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

ယန်ချူးက ပြုံးကာ အိတ်ထဲမှဆေးတံကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတစ်အိုးထည့်၍ မီးညှိကာ မီးခိုးများကို အခန်း၏မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူကို မြင်လိုက်တဲ့လူ မရှိဘူးလား”

မိုင်ထန်က စဉ်းစားလိုက်၏။

“ခရိုင်တရားသူကြီးအိမ်က လူတစ်ယောက်ကတော့ မြင်လိုက်တယ်”

ယန်ချူးက ခြေထောက်ကိုပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

“ဘာလို့ ပန်းချီဆရာကိုခေါ်ပြီး ပုံမဆွဲခိုင်းသေးတာလဲ”

မိုင်ထန်က ရဲမက်တစ်ဦးအားခေါ်ပြီး ခရိုင်တရားသူကြီး၏ အိမ်သို့ စေလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

မိုင်ထန်နှင့်ယန်ချူးတို့သည် နေပြည်တော်၌ အတူအမှုထမ်း
ခဲ့၏။

သူတို့သည် အတူလက်တွဲကာ ဓနုနစ်နှစ် ဂျစ်နှစ်ခန့် လူဆိုး
ထိန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို့နောက် ယန်ချူးက အမှုထမ်းဘဝကိုစွန့်၍ သိုင်းပညာ
ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့လေသည်။

မိုင်ထန်ကမူ မင်းမှုထမ်းဘဝတွင် ဆက်လက်နေပြီး ယခုကဲ့
သို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးအဆင့်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ယန်ချူးကမူ ကြေးစားလူဆိုးထိန်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။
သူ၏အလုပ်သည် အသက်နှင့်ရင်း၍လုပ်ရသော အလုပ်
ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ပါ ပြည့်စုံရပေသည်။

သူသည် ဆုငွေထုတ်ထားသူများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးပြီး
ဆုငွေကို ထုတ်ယူရသောအလုပ်ဖြစ်လေသည်။

ဤအလုပ်သည် မလွယ်ကူပါချေ။

သို့သော် ယန်ချူးက ဤအလုပ်မျိုးကို သဘောကျ၏။

ထို့ပြင် သူသည် ဆုငွေအနည်းငယ်မျှထုတ်ထားသူကို စိတ်
ဝင်စားမှု မရှိပါချေ။

ခရိုင်တရားသူကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်သည် နှုတ်မှပြောပြနေ
သည်။ ပန်းချီဆရာသည် သူ၏ပြောပြချက်ကို ရုပ်ပုံရေးဆွဲနေလေ
သည်။

မိုင်ထန်နှင့်ယန်ချူးတို့က နံဘေးတွင် ထိုင်ကြည့်နေကြ၏။
အတန်ကြာသော်အခါ လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်လွင်
လာလေသည်။

သို့သော် ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်မှရုပ်ပုံသည် ရှောင်ရှမ်းနှင့် အနည်း
ငယ်ကွာဟနေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်း၏နှုတ်ခမ်းသည် တိကျပြတ်သားသော ဟန်မူ
ရာ ရှိသော်လည်း စက္ကူပေါ်မှ ရှောင်ရှမ်း၏နှုတ်ခမ်းသည်လျော့ရဲရဲ
နိုင်လှပေသည်။

စက္ကူပေါ်မှ ရှောင်ရှမ်း၏နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ် ချွန်နေ
လေသည်။

မျက်နှာကျပ်မှာလည်း ကွာဟနေလေသည်။

ယန်ချူးက ပန်းချီဆရာဆွဲထားသောစက္ကူကို ယူကာ လိမ်
လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နံရံပေါ်တွင်ကပ်ထားသော မြေပုံအား ကြည့်
လိုက်၏။

“မိုင်ထန် ... မင်းတို့မြေပုံထဲမှာ တောင်ကြားမြို့ဆိုတာ
ပါတယ်မဟုတ်လား”

မိုင်ထန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ရှိတယ် ... နယ်ခြားမြို့ကလေးပဲ၊ အတော်စည်ကားတယ်
လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်”

ယန်ချူးက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် မြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ
တော့၏။

အခန်း (၁၁)

ရှောက်ရှမ်းသည် ဖူရန်းနယ်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် မကြာခဏဆိုသကဲ့သို့ နောက်
ဘက်သို့လှည့်ကာ တောင်ကြားမြို့သို့သွားသော ကျင်းဖုန်းအား စိတ်
မချနိုင်စွာ ကြည့်မိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျင်းဖုန်း၏အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ
သောအခါမှ လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ပြီး ခရီးဆက်လေသည်။

ဖူရန်းနယ်သို့သွားသော လမ်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း
မြင့်လာပြီး လမ်းတစ်ဆစ်ချိုးကျေသွားသည့်အခါမှ နိမ့်ဆင်းသွားပြန်
လေသည်။ ထို့နောက် ပြန်လည်၍ မြင့်တက်သွားပြန်၏။

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး၌ မိုးတိမ်
များဖုံးလွှမ်းလာပြီး ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် မိုးသည် သံသံမဲမဲ ရွာချ
လာလေတော့၏။

၁၃၀ ❖ ကတ္တသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် ရှောင်ရှမ်းသည် မြင်းကိုစိတ်တိုင်းကျ မစီးနိုင်ခဲ့ပါ။

ယင်းအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် အရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားနေသည်ကို မိုးရေများကြားမှ ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိုးသည် သံသံမဲမဲရွာချနေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ရှမ်းက ရှေ့ဘက်ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာကိုသာ မြင်တွေ့ရလေသည်။

ထိုအကွာအဝေးထက် ပိုသွားလျှင် မှုန်ဝါးဝါးသာ မြင်တွေ့ရ၏။

ရုတ်တရက် လမ်းကိုဖြတ်ပြေးသွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူက မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူလဲ”

အတုံ့အလျဉ် (၀) ❖ ၁၃၁

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။

လူရိပ်သည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ချုံနွယ်များကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက ထပ်မံ၍ အော်မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

သို့သော် တုံ့ပြန်သံကို မကြားရပါ။

သူက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လား၊ လူဆိုရင်တော့ ငါ့အသံကိုကြားမှာ

ပဲ”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အကယ်၍ လူဖြစ်ပါလျှင် သူတို့က မိမိသွားမည့် ဖုရန်းနယ်အား မေးမြန်းခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းအရိပ်အား လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။

သို့သော် လူဖြစ်ပါက တုံ့ပြန်သံကြားရမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခု မည်သည့် တုံ့ပြန်သံကိုမျှ မကြားရပါ။ ထို့ပြင် ထပ်မံလှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မတွေ့ရပါ။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အကယ်၍ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပါကလည်း ဤမျှငြိမ်သက်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုအရိပ်သည် လူဖြစ်ရပေမည်။ လူဖြစ်ပါလျှင်လည်း နားမှပါလေစွ ...။

သူက မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ထိုလူရိပ်ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားရာသို့ ပြေးလွှားလာခဲ့လေတော့သည်။

မြေပြင်သည် မိုးရွာသွန်းမှုကြောင့် စိုစွတ်နေ၏။

ဖုရန်းနယ်သို့ သွားသောလမ်းသည် ရွံ့ဗွက်များ ထူထပ်လှပေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ရွံ့ဗွက်များဖြင့် ထူထပ်နေသောလမ်းကလေးအား ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ခြေရာတစ်စုံက လမ်း၏ တစ်ဖက်ချို့နယ်အတွင်းသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (၁) ❖ ၁၃၃

ချို့နယ်များသည် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်မားလှပေသည်။

ထိုချို့နယ်များထဲသို့ ရှောင်ရှမ်းက တိုးဝင်သွားသောအခါ မြေပြင်သည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းကျလာလေသည်။

လျှိုတစ်ခုဖြစ်၏။

လျှိုထဲသို့ ဆင်းလာမိသောအခါ ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြည့်နက်နေသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအချိန် ခြေရာသည် ကြီးမားသောကျောက်တုံးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းကပြုံး၍ ကျောက်တုံးနားသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်တွင် လူတစ်ယောက်ပုန်းနေပါသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ လုံအောင် မပုန်းနိုင်ပါချေ။

အကြောင်းကား ...

ထိုလူ့ခြေထောက်တွင် အမှတ်အသားပြုထားသော အနားလေးများကို တွေ့မြင်နေရသည် မဟုတ်ပါလော။

တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ခါနီးတွင် တံဆိပ်ရိုက်သကဲ့သို့ ယခုနိန်းနေသူကိုလည်း တံဆိပ်ရိုက်ထားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဟေ့ ... မင်းကို ငါတွေ့ပြီ၊ ပုန်းမနေနဲ့ ထွက်ခွာပါ”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှ
ပုန်းနေသောသူက ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှောင်ရှမ်း၏မျက်လုံး
အစုံက ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

ရှောင်ရှမ်း၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှ ပုန်းနေသောလူအား မျက်
တောင်မခတ် ငေးမောကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

အကြောင်းကား ...

ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှထွက်လာသောလူသည် အလွန်
ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် မိုးရေများစိုစွန်းနေလေသည်။

အထုံအထည် (၈) ❖ ၁၃၅

ထိုအခါ သူမသည် အနုပညာမြောက်သော ပန်းပုရုပ်တစ်
ရုပ်ကဲ့သို့ အလွန်ကြော့ရှင်းပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်များ
ပုံဖော်ထားသည့်နှယ် ရှိနေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက သူမအား ပြူးကျယ်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်
ငေးမောကာကြည့်နေရင်း အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့နေမိလေ
သည်။

မိန်းကလေးက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ...

“ကျွန်မ ကျွန်မကို မဖမ်းဆီးပါနဲ့”

ဟု အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ငေးငိုင်ကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

ယင်းအချိန် မိန်းကလေးက ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွား
လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ယခုမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ...

“ဟေ့ ... မပြေးနဲ့လေ”

ပြောရင်း မိန်းကလေးနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် မိန်းကလေးက ခြေချော်ကာ
လဲကျသွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ကမန်းကတန်း ပွေ့ချီထားလိုက်ရ၏။

မိန်းကလေးက အတင်းရုန်းကန်ကာ ...

“ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်မကို မဖမ်းပါနဲ့”

ဟု အော်ဟစ်နေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူမ မရုန်းနိုင်အောင် တင်းကျပ်စွာသိုင်းဖက်

ထားလိုက်လေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ... ငါက မင်းကိုဖမ်းမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းကလေးက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် သူ့အားကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“တကယ်ပါ ... ကျုပ်က မင်းကိုဖမ်းမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းကလေးက သူ့အားကြည့်ကာ စိတ်သက်သာပုံရသွား

၏။

“ကျုပ်က ခရီးသည်တစ်ဦးပါ၊ ဖူရုန်းနယ်ကိုသွားမယ့် ခရီး

သည်တစ်ဦးပါ”

မိန်းကလေးက စကားမပြောပါ။ သူမက ရှောင်ရှမ်းအား

စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ဖူရုန်းကလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည်က ရှောင်ရှမ်းတဲ့ ... မင်းနာမည်ကရော”

မိန်းကလေးက သူ့အား အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ

...

“ကျွန်မနာမည်က ရှင်ချိန်ရီ”

သူမ၏အသံသည် အလွန်ကြည်လွင်၍ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း
လှသည်ဟု ရှောင်ရှမ်းက စံစားလိုက်ရလေသည်။

သူက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဖူရုန်းမှာနေဖို့လာတာကွ”

ရှင်ချိန်ရီက သူ့အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက သူမအား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရာမှ လွတ်
လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့မသင့်ဘူး၊ မင်းကို ငါ အိမ်ပြန်ပို့
ပေးမယ်”

ရှင်ချိန်ရီက သူ့အား ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းပြလိုက်၏။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“အို ... ကျွန်မ အိမ်မပြန်ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း

ဒီမှာနေလို့ မသင့်ဘူးနော်”

ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ... ကျွန်မ ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှင်ချိန်ရီ၏ မျက်နှာလေးမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်လာလေ

သည်။

“သူတို့က ကျွန်မကို ဖမ်းကြလိမ့်မယ်”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရှင်က တောင်ကြားမြို့ကလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလဲ ... မင်းကိုဖမ်းတာ တောင်ကြားမြို့က

လူတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက သူမအား နားမလည်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

အတုံအလှည့် (၀) ❖ ၁၃၉

“နေပါဦး ... သူတို့က မင်းကိုဘာဖြစ်လို့ဖမ်းကြတာလဲ”

ရှင်ချိန်ရီ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ

သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်တုန်းက ကျွန်မရဲ့ပထွေးက တောင်
ကြားမြို့ကလေးမှာ သွားပြီး သစ်ရွေးရောင်းတယ်၊ ရောင်းပြီးတော့
သူက ဖဲကစားတယ်တဲ့လေ၊ ရှုံးတဲ့အခါ ငွေချေးကစားတယ်၊ ရှုံးတော့
အကြွေးမဆပ်နိုင်ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက နားစွင့်နေလေသည်။ ရှင်ချိန်ရီက စကားဆက်
လိုက်၏။

“ဒါကြောင့် သူက ကျွန်မကို ဖဲရှုံးတဲ့လူဆီမှာ အကြွေးနဲ့
ရောင်းစားပစ်လိုက်တယ်”

သူမက ပြောပြီးငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“တောက် ... လူမဆန်တဲ့လူပဲ”

သူက ရှင်ချိန်ရီ၏ ခြေထောက်အား ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ဒီအမှတ်တံဆိပ်က”

“ဒါ ဒါက ကျွန်မ ရွှေစုန်းတော်က မိန်းကလေးဖြစ်သွားပြီဆို

တဲ့ အမှတ်အသားပါ”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါနဲ့ မင်းက အခု ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုပါတော့”

ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ရှောင်ရှမ်းက ...

“ဒါနဲ့ မင်းအမေကရော”

ရှင်ချိန်ရီက ...

“အမေက ပူရန်းမှာ ရှိနေပါတယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းအမေဆီ ပြန်ကြရအောင်”

ရှင်ချိန်ရီက မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ မပြန်ရဘူး၊ တောင်ကြားမြို့ကလူတွေ လိုက်လာ

လိမ့်မယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ... မင်းကို သူတို့ကလာဖမ်းရင် ငါကသူတို့ရဲ့လက်

တွေကို ရိုက်ချိုးပစ်မယ်”

ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အို ... မဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့က လူဆိုးတွေ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို သူတို့မဖမ်းစေရဘူး”

ရှင်ချိန်ရီက ငေးငိုင်းသွား၏။

သူမသည် ယောက်ျားပီသ၍ ချောမောခုံညားသော ရှောင်

ရှမ်းအား ငေးမောကာ ကြည့်နေမိလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခဏနေဦးနော်”

သူက ပြောပြီး မိမိ၏ မြင်းထားခွဲသည့်နေရာသို့ ပြန်သွား

ကာ မြင်းကိုဆွဲ၍ခေါ်လာ၏။

ရှင်ချိန်ရီက သူ၏မြင်းကိုကြည့်ကာ အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဟင် ... ရှင်မှာ မြင်းပါတယ် ... ဟုတ်လား”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းက မြင်းမစီးချင်ဘူးလား”

ရှင်ချိန်ရီက မြင်းကိုသေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ပူရန်းမှာ မြင်းမပြောနဲ့ ... နွားတောင် မရှိဘူး၊

အကုန်သေကုန်ပြီ”

ရှောင်ရှမ်းက အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှင်ချိန်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဖူရန်းမှာ ရာသီဥတုက မမှန်ဘူးလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်တုန်းက ဆက်တိုက်မိုးခေါင်တယ်၊ အခုတစ်ခါ မိုးကြီးတယ်”

သူမက ရှောင်ရှမ်းအား ထူးဆန်းစွာကြည့်ရင်း ...

“မိုးခေါင်လို့ လူတွေဝတ်ပြီး သေကြတယ်၊ တချို့လူတွေတော့ တောင်ကြားမြို့ကို ပြောင်းသွားကြတယ်၊ နေပါဦး ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခေါင်ပြီး ဝတ်မွတ်တဲ့နေရာမှာ နေချင်ရတာလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက သူမအားပြုံး၍ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... မြင်းပေါ်တက်၊ မင်းအမေဆီ ပြန်ကြရအောင်”

ပြောပြီး မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူက ရှင်ချိန်ရီ၏ ခြေထောက်မှ အမှတ်အသားကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ သို့သော် စကားမပြောတော့ဘဲ မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ ရှင်ချိန်ရီ၏ လမ်းညွှန်

မှုအတိုင်း မြင်းကိုမောင်းနှင်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဖူရန်းနယ် ...။

ဖူရန်းနယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် မညီညာသော အိမ်ကလေးများအား မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအိမ်ကလေးများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဖူရန်းနယ်၏ စီးပွားရေးကို အကဲခတ်ကြည့်နိုင်လေသည်။

စီးပွားရေးကောင်းလျှင် အိမ်များ ယခုအချိန်အထိ စုတ်ချာ နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

လမ်းပေါ်တွင် ကလေးသူငယ်များ ဆော့ကစားနေကြ၏။

ထိုကလေးသူငယ်များသည် အာဟာရဓာတ်ချို့တဲ့မှုကြောင့်

ဗိုက်ပူနံ့ကားလေးများ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် ရွာထဲသို့ မြင်းစီးကာဝင်လာသော ရှောင်ရှမ်းတို့အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းအုံကာ ကြည့်နေကြ၏။

ရှင်ချိန်ရိက မလှမ်းမကမ်းမှအိမ်ကလေးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်မတို့အိမ်ပဲ”

ပြောရင်း သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးသွား၏။

ရှောင်ရှမ်း အံ့ဩသွားသည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

အကြောင်းကား ...

ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အိမ်ကလေး ငါးလုံးရှိနေပြီး အိမ်တိုင်း တံခါးဖွင့်ထားလေသည်။

သို့သော် ရှင်ချိန်ရိကတို့အိမ်က တံခါးပိတ်ထား၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သောဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

‘ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း’

“အမေ အမေ”

ရှင်ချိန်ရိသည် တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုရင်း မိခင်အား တကြော်ကြော် ခေါ်နေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

ရှင်ချိန်ရိက တံခါးကို အဆက်မပြတ်ထုရင်း ...

“အမေ ကျွန်မပြန်လာပြီ ... တံခါးဖွင့်ပါ”

ဟု အော်ဟစ်နေ၏။ သို့သော် အထဲမှတုံ့ပြန်သံကို မကြားရပါချေ။ ရှင်ချိန်ရိသည် တံခါးကိုထုရလွန်းသဖြင့် လက်ကလေးများ နီရဲလာပြီဖြစ်သည်။

‘ရှောင်ရှမ်းက သူမအား ဟန့်တားလိုက်သည်။’

“မင်းခေါ်လို့မရရင် ငါ တစ်လှည့်စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် တံခါးအား လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း’

ဟူသောအသံနှင့် တံခါးမှပျဉ်ချပ်များကျိုးပဲ့သွား၏။

ရှောင်ရှမ်းက ထိုအပေါက်မှ လက်နှိုက်ကာ အတွင်းထဲမှ မင်းတုပ်ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အပုပ်နံ့တစ်စုက လွင့်ပျံလာလေသည်။

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန် ရှင်ချိန်ရိုက် အထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ ရုတ်တရက် သူမ၏ခြေလှမ်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ပြူးကျယ်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တွဲလောင်းကျနေသောအရာအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

တစ်စဏအကြာ သူမသည် စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လေထဲမှအရာအား ကြည့်လိုက်၏။

အတုံ့အလှည့် (၅) ❖ ၁၄၇

ထိုအခါ ကြိုးဆွဲချကာ သေဆုံးနေသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွာထဲမှလူများ စုဝေးရောက်လာသောအခါ အိမ်လေးတွင် လူများပြည့်လျှံသွားလေသည်။

အမျိုးသမီး၏အလောင်းက လေထဲ၌ တွဲလောင်းကျမနေတော့ပါ။ ရှောင်ရှမ်းက အလောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်ဖြစ်သည်။

ရှင်ချိန်ရိုက် ယခုထိ သတိမေ့နေဆဲပင်။

သူမအား ရွာခံလူများက သတိရအောင် ပြုစုနေကြ၏။

အဟန်ကြာသောအခါ ရှင်ချိန်ရိုက် တစ်ချက်ညည်းညူကာ သတိရလာသည်။

သူမသည် သတိရလာသည်နှင့် လူးလဲထကာ မိခင်ဖြစ်သူ

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

၏အလောင်းဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လှသဖြင့် သူမအား မည်သူကမျှ မတားလိုက်မိပါချေ။

သူမက မိခင်ဖြစ်သူအား ဖက်ကာ ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်

က တံခါးဝ၌ ရောက်ရှိလာ၏။

ဖုရန်းရွာသူကြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်လို့ပြီး ကျန်းမာပုံ မရပါချေ။

သူက အမျိုးသမီး၏အလောင်းကိုကြည့်ကာ မျက်နှာကွက်

ခနဲ ပျက်သွား၏။

သူက ရှောင်ရှမ်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... ဒီအိမ်တံခါး ပိတ်ထားတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ၊

ဒါပေမဲ့ အဘတို့ကလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မထင်မိဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်း

က ဘယ်သူလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“ကျွန်တော်က ရှောင်ရှမ်းပါ”

သူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

အတုံ့အကုဉ်း (၁) ❖ ၁၄၉

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ...

“ကျွန်တော်က ဖုရန်းမှာ အခြေချမလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လို ... ဒီမှာအခြေချမလို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူကြီးက သူ့အား အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ... ဒီအမှု မပြီးမချင်းတော့ မင်း

ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားပါနဲ့”

ပြောပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် သူကြီး၏နောက်ကျောပြင်အား ကြည့်ကာ

တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားနေပြီဟု နားလည်လိုက်မိလေတော့သည်။

ဤလမ်းသည် တောင်ကြားမြို့ကလေးသို့ သွားသည့်လမ်း

ဖြစ်၏။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လမ်းမှာ အကွေ့အကောက်မရှိပါ။ ဖြောင့်ဖြူးပြီး သာယာ လှပေသည်။ ရှောင်ရှမ်းသွားသောလမ်းသည် ယခုကဲ့သို့ပင် ဖြောင့်ဖြူးနေလိမ့်မည်ဟု ကျင်းဖုန်း မှန်းဆနေမိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးတစ်ဝက်ခန့် ရောက်သောအခါ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ အုံ့ဆိုင်းလာပြီး မိုးလည်းသဲသဲမဲမဲ ရွာရလာလေတော့သည်။

‘တောင်ကြားမြို့က ကြိုဆိုပါ၏’

သုံးပေခန့်မြင့်သော ကျောက်စာတိုင်တွင် ဤစာတန်းရေး ထိုးထားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုစာအား တစ်ချက်ဖက်ကာ ပြုံးလိုက်လေ သည်။ ယင်းနောက် မြင်းကိုရှေ့ဆက်၍ ခရီးနှင့်ခွဲလေသည်။

သဲသဲမဲမဲရွာနေသော မိုးက တိတ်သွားပြီဖြစ်၏။

နာရီဝက်ခန့် ခရီးနှင့်ခွဲမိသောအခါ ကျင်းဖုန်းက တောင်

အတုံ့အကုဉ် (၅) ❖ ၁၅၁

ကြားမြို့ကလေးအား တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်ကြားမြို့ကလေးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မြို့တွင်း၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေသောလူများသည် ပိုးထည် အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက အရာရာ လှပတောက်ပနေပြီး အလွန်စည်ကားသောမြို့ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိလေသည်။

ယင်းအချိန် သူ၏မျက်လုံးများက တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားကာ တစ်နေရာသို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ဖြူဖွေးသော သူမ၏အသားအရေသည် ပန်းနုရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည်ဟု ကျင်းဖုန်းက ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ဖွံ့ဖြိုးတင်းရင်းလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်၏အလှသည် ပါးလွှာသော ဝတ်စုံကြားမှ ခေါင်းပြုထွက်နေကြ၏။

တစ်ဖန် မျက်နှာပေါ်တွင် ရောင်စုံဆေးများ ဖြယ်သထားလေသည်။

၁၅၂ ❖ စက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယင်းအချိန် မိန်းကလေးက ဝေါယာဉ်အနီးမှ ဖယ်ခွာကာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ဆီသို့ လှမ်းလျှောက်သွားလေသည်။

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူမအား ပြေးလွှားကာ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်လေသည်။

“ပိလိန် လာ လာ ... မင်းမလာရင် တောင်ကြားမြို့ရဲ့သခင်

က ဘာမှမပြည့်စုံဘူးတဲ့လေ”

သူမက ပြောရင်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက အမျိုးသမီးကြီးအား ပြုံးပြကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

သူမက အိမ်ထဲသို့မဝင်မီ အပြင်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းထံသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မိန်းကလေး၏ရင်ထဲ၌ တစ် ချက် လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

သူမသည် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသော ကျင်းဖုန်း၏ စူးရှ တောက်ပသောမျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရာသည်မဟုတ်ပါလော။

အတုံအထုဉ် (၀) ❖ ၁၅၃

ယင်းအချိန် ...

ကျင်းဖုန်းက သူမအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မပွင့်တပွင့်ပြုံးကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရောက် သွား၏။

ကျင်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ မိမိ၏မြင်းအား စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ပိလိန် ပိလိန်ဆိုပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အခန်း (၁၃)

ကျင်းဖုန်းသည် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်တန့်
လိုက်သည်။

ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ တည်းခို
ခန်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

ယင်းနောက် မြင်းကို တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရှိသောမြင်းချည်
သည့်တန်းတွင် ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

သူက မိန်းကလေးဝင်သွားသည့်အိမ်သို့ တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ကာ တည်းခိုခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

အသက် တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်သော မိန်း
ကလေးများက ကျင်းဖုန်းအား ဝိုင်း၍ကြိုဆိုကြလေသည်။

သူမတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များဆီမှ မွေးကြိုင်သောရနံ့များကို
ကျင်းဖုန်းက ရှုရှိုက်မိလိုက်၏။

အတုံ့အလှည့် (၀) ❖ ၁၅၅

သူသည် တည်းခိုခန်းစာရေးထံသို့ လျှောက်သွားကာ အိပ်
ခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းလိုက်လေသည်။

ညွှန်ကြိုမိန်းကလေးတစ်ဦးက ကျင်းဖုန်းအား အပေါ်ထပ်ရှိ
အခန်းဆီသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၏။ ထို့နောက် ကျင်းဖုန်းအား
မြို့ဆွယ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမ၏လက်ထဲသို့ ငွေတစ်စ ထည့်ပေးလိုက်
၏။

“ဒီမှာ ကစားဝိုင်းတွေ ဘယ်မှာရှိလဲ”

မိန်းကလေးပြုံးလိုက်သည်။

“ကစားဝိုင်းကတော့ နှင်းဆီနက်မှာ အကြီးဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ကြေးသိပ်မြင့်တယ်”

ကျင်းဖုန်းက နောက်ထပ်ငွေတစ်စ ထပ်ပေးလိုက်သည်။
မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားသည်။

“ရှင် ဘာမေးချင်သေးလို့လဲ”

ကျင်းဖုန်းက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ငါသိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မေးပါ ... တောင်ကြားမြို့မှာ ကျွန်မ၊မသိတာ ဘာမှမရှိဘူး”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဝိလိန်ကို သိလား”

မိန်းကလေး၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေသည်။

သူမက ကျင်းဖုန်းအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်အတွက် ဒီမှာ မိန်းကလေးတွေအများကြီးပါ”

ကျင်းဖုန်းက နောက်ထပ်ငွေစတစ်စ ထည့်ပေးလိုက်ပြန်

လေသည်။

“ဝိလိန်ကို မင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူကလည်း မင်းတို့လိုပဲ မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ သူက တောင်ကြားမြို့ရဲ့ သခင်ကြီးအတွက်ပါ”

ကျင်းဖုန်းက နောက်ထပ်ငွေစတစ်စ ထပ်ပေးလိုက်လေ

သည်။

အတုံအလှည့် (၁) ❖ ၁၅၇

“သူ့ဘယ်မှာရှိမလဲ”

မိန်းကလေးက သူ့အား အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း ...

“ရွှေစည်းစိမ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတော်တယ် ... သွားတော့”

မိန်းကလေးက တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

ကျင်းဖုန်းက အခန်းတံခါးကို ပိတ်ရှန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

“နေဦး”

မိန်းကလေးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးက ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး မေးလိုက်သည်။

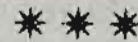
“ဝိလိန်ကို မြင်ဖူးလား”

ကျင်းဖုန်းကပြုံး၍ မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်

လိုက်၏။

မိန်းကလေးက ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်ကာ ပြန်လည်

လွှက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ရွှေစည်းစိမ် ...။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏နာမည် ဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုန်းက ရွှေရောင်စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဆိုင်၏တံခါးဝတွင် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ထိုလူထွားကြီးအားကြည့်ကာ ဤဆိုင်း၏ လူ မိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိလေသည်။

လူထွားကြီးက ကျင်းဖုန်းအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုကာ ...

“ဧည့်သည်လာတယ်”

ဟု သတင်းပို့လိုက်လေသည်။ ဧည့်ကြိုစာရေးက ကျင်းဖုန်းအား နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက် လေသည်။

သို့သော် ကျင်းဖုန်းက သီးသန့်အခန်းတစ်ခု ရွေးချယ်လိုက်သည်။

သူက သီးသန့်ခန်း၏ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အသက်အရွယ်ငယ်လှသည့် မိန်းကလေး လေးယောက်က ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ဧည့်ကြိုစာရေးကလည်း ပါရှိလာ၏။

ကျင်းဖုန်းက စားစရာများ မှာကြားလိုက်သည်။

ဧည့်ကြိုစာရေး ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ကျင်းဖုန်းက လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ခဏနေဦး”

ဧည့်ကြိုစာရေးက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဘာများလိုအပ်ပါသေးသလဲ”

ကျင်းဖုန်းက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ...

“သူတို့ကို ပြန်ခေါ်သွားပါ။ ငြီးရင် ကျုပ်ဆီကို ပိလိန်ကိုလွှတ်လိုက်”

ဧည့်ကြိုစာရေး၏မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“ဟို ဟို ... သူ့က သူက”

ကျင်းဖုန်းက စားပွဲကိုလက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ငါ့ခါးကို ပိလိန်ကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

သူ၏အသံက ကျယ်လောက်လှပေသည်။

သူ၏အသံ ဆုံးသည်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည်

တံခါးပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလေသည်။

သူမက ကျင်းဖုန်းအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“မင်းက ဒီမြို့ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးထင်တယ်”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ကြည့်လိုက်

သည်။

“ကျုပ်က ပိလိန်ကိုလိုချင်တယ်”

အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သူက တောင်ကြားသခင်ကြီးဆီ သွားတယ်၊ ဒီနေ့တော့

ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“သူ့ကို ရောက်တဲ့အရပ်က ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ”

အမျိုးသမီးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ ပိလိန်ရဲ့အစ်မရှိတယ် ... သူ့ကို”

သူမ၏ စကားမဆုံးမီ ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“မလိုချင်ဘူး ... ကျုပ်က ပိလိန်ကိုပဲ လိုချင်တယ်”

ယင်းအချိန် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

မိန်းကလေးလေးယောက် ချက်ချင်းပင် ဧည့်ခန်းထဲမှ အသီးသီးထွက်

သွားကြလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးလည်း ထွက်ခွာသွား၏။

လူထွားကြီးက အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကျင်းဖုန်းဆီသို့

တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာလေတော့သည်။

‘စုန်း’

ကျယ်လောင်လှသော အသံကြီးနှင့်အတူ သီးသန့်အခန်း

တံခါး ကျိုးပဲ့သွား၏။ ကျိုးပဲ့သွားသည့် အခန်းတံခါးနှင့်အတူ လူထွား

ကြီးက လွင့်စဉ်ကျလာလေသည်။

လူထွားကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှထရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် တစ်ထွာမျှသာ ထနိုင်ပြီး ပြန်လည်လဲကျသွား၏။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဤတစ်ကြိမ် သူ လုံးဝထမလာနိုင်တော့ပါချေ။
ယင်းအချိန် ကျင်းဖုန်းက သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ
သည်။

သူက မိမိအား မျက်လုံးဖြူးကာကြည့်နေသော အမျိုးသမီး
ဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်သွားလေသည်။

သူက အိတ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ အမျိုးသမီး
၏မျက်လုံးရှေ့တွင် ထောင်ပြရင်းမှ ...

“ပီလိန် ဘယ်မလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ...

“သူ သူက တောင်ကြားမြို့ရဲ့သခင်ကြီးဆီမှာပါ”

ကျင်းဖုန်းက မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့ရဲ့ သခင်ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ... သူက
ဘယ်မှာရှိလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက အတန်ကြာအောင်တွေဝေနေပြီးမှ ...

“ရွှေနန်းတော်ထဲမှာပါ”

ကျင်းဖုန်းက ရွှေဒင်္ဂါးပြားအား လက်မဖြင့် ထိလိုက်သည်။

ရွှေဒင်္ဂါးပြားပေါ်တွင် လက်မရာထင်ကျန်ခဲ့လေသည်။

အတွဲအကုဉ် (၈) ❖ ၁၆၃

“ကဲ ... ဒါက ရွှေဒင်္ဂါးအစစ်ပဲ၊ ကျုပ်ကို ရွှေနန်းတော်လိုက်ပို့
ပါ”

အမျိုးသမီးကြီး မတတ်သာတော့ပါချေ။ သူမက လမ်းပြ
တစ်ယောက်ကိုထည့်လိုက်ပြီး ဝေါယာဉ်ကို စီစဉ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ရွှေဒင်္ဂါးပြားအား စားပွဲပေါ်၌ ပစ်တင်ပေးကာ
ထွက်ခွာသွားသည်။

ရွှေစည်းစိမ်မှ ကျင်းဖုန်းထွက်ခွာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
အပေါ်ထပ်ဆီမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

သူက ထ၍ စားပွဲပေါ်မှရွှေဒင်္ဂါးပြားအား ကြည့်လိုက်၏။

လက်မနှင့် လက်ညှိုးနှစ်ခု၏အရာများက ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွင်
ထင်ရှားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူက ရွှေဒင်္ဂါးပြားအားကြည့်ကာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်
သွား၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွားနေသော ကျင်းဖုန်း
အား စိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုလူကား ... ဤရွှေစည်းစိမ်ပိုင်ရှင် ချာရဲလုပင် ဖြစ်လေ
တော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ရွှေနန်းတော် ...။

ရွှေနန်းတော်စားသောက်ဆိုင်သည် တောင်ကြားမြို့တွင် အကြီးမားဆုံးနှင့် အခွဲညားဆုံး စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်ပေသည်။

ဝေါယာဉ်သည် ရွှေနန်းတော်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လာပြီးလျှင် ချောမောသန်ပြန်သော လူရွယ်တစ်ယောက် ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

ထိုလူရွယ်ကား တခြားလူမဟုတ်ပါ။

ကျင်းဖုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူက လမ်းပြအား ငွေစတစ်စပေးလိုက်၏။ လမ်းပြက အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ရွှေနန်းတော်အား တစ်ချက်မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ...

“အားပါး ... တကယ့်နန်းတော်ကြီးပါလား”

သူက တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ရွှေနန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျင်းဖုန်းက ရွှေနန်းတော်ထဲသို့ ရောက်လာပြီးဖြစ်သည်။ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့ပေါင်းစုံသည် အခန်းဝတွင် မွှေးကြိုင်နေ၏။

ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးများသည် ကျင်းဖုန်းအား ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။ သို့သော် ကျင်းဖုန်းက ထိုမိန်းကလေးများကို လက်ကာပြုပြီး အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ကန့်လန့်ကာအနီဖြင့် ကာရံထားသော အခန်းတွင်းသို့ တည့်မတ်စွာ လျှောက်သွား၏။

ယင်းနောက် ကန့်လန့်ကာအား ဖယ်ရှားကာ အထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

၁၆၆ ❖ ကတ္တသိုက်ဝင်းကြွယ်

အခန်းတံခါးပေါက်၏အတွင်းဘက်၌ လူနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရပ်နေကြ၏။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူနှစ်ယောက်အား ဂရုမစိုက်ဘဲ အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်းတံခါးခလုတ်သည် လောင်းကစားဝိုင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

လောင်းကစားဝိုင်းများမှ အော်ဟစ်သံများ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စောင့်ခိုက်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်၏။ သူက အစောင့်နှစ်ယောက် ကြားသာသည့် အသံဖြင့် ...

“ဟွန့် ... မပြစ်စလောက် လောင်းကြေးလေးနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ ... အလကားပိုင်း”

သူက အစောင့်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ ... ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ဝိုင်းမရှိဘူးလား”

အစောင့်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အစောင့်တစ်ယောက်က ဦးညွတ်ကာ ...

“ဆရာ ... ဒီဘက်ကိုကြည့်ပါ”

အထုံအထည် (၀) ❖ ၁၆၇

ပြောပြီး ကျင်းဖုန်းအား ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့နောက်မှလိုက်ပါသွား၏။

အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ အဆောင်၏ တံခါးဝ၌ လူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ရပ်နေခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသော အစောင့်က ထိုအစောင့်နှစ်ယောက်အား တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။

ယင်းနောက် လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသော အစောင့်က ကျင်းဖုန်းအား တစ်ချက်ပြုံးပြကာ ထိုနေရာမှ ပြန်လှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

အခန်းပေါက်ဝမှ အစောင့်က ကျင်းဖုန်းထံသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ဒီက သူဌေးလေးက လောင်းကြေးများမှ ကစားချင်တာလား”

ကျင်းဖုန်းက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

အစောင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ... သူဌေးလေးသဘောကျရပါလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံး လောင်းကြေးငါးဆယ်ရှိမှ ဖြစ်မှာပါ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းတယ် ... ကျုပ်က ဒါမျိုးမှကြိုက်တာ”

ပြောပြီး အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ အစောင့်က ဟန်တားလိုက်သည်။

“ခဏ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်နှုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အစောင့်က ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ ... ဒီနေရာမှာ အနည်းဆုံး ငွေတစ်ထောင်ပါမှ ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိပါတယ်”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်၏။

“အဟင်း ဟင်း ... ဒီလိုလား”

သူက ကတ္တီပါအိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းတစ်တုံးကို ယူကာ

အစောင့်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ဆီက ရာဖြတ်ကိုမေးလိုက်၊ ဒီကျောက်စိမ်းတစ်တုံးကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲလို့၊ ငါ့ဆီမှာ အဲဒီလိုကျောက်စိမ်းတုံး နှစ်ဆယ်လောက်ပါတယ်”

အစောင့်က ကျောက်စိမ်းတုံးကိုလှမ်းယူကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ တစ်ခဏအကြာ သူပြန်ထွက်လာလေသည်။

“ငွေနှစ်ထောင်ပေးပါတယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ငါ့ကို ငွေနှစ်ထောင်ယူခဲ့ပါ”

အစောင့်ကဦးညွတ်ကာ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွား၏။ သူသည် ယင်းသို့ပြေးဝင်သွားရင်း လယ်သုံးကွက်စာမျှ တန်ဖိုးရှိသော ငွေနှစ်ထောင်အား လောင်းကစားဝိုင်းသို့ လာရောက်ဖြုန်းပစ်နိုင်သော ကျင်းဖုန်းသည် အဘယ်မျှချမ်းသာကြွယ်ဝမည်နည်းဟု တွေးနေမိလေသည်။

သူသည် ငွေနှစ်ထောင်အား ယူဆောင်ကာ ကျင်းဖုန်းရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုန်းက ငွေနှစ်ထောင်အား ရေတွက်ခြင်းမပြုဘဲ လှမ်း

၁၇၀ ❖ ထက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယုလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ကို ကစားပိုင်းဆီကို သိုက်ပို့လို့ရပြီလား”

အစောင့်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး အနောက်ဘက် အဆောင်ထဲရှိ လောင်းကြေးအမြင့်ဆုံးဒေခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေတော့သည်။

“သူဌေးလေး ... ဒါက ကျွန်တော်တို့ ရွှေခန်းတော်မှာ လောင်းကြေးအမြင့်ဆုံးပါပဲ”

အစောင့်က ယင်းသို့ပြောပြီး တစ်ချက်ဦးညွှတ်ကာ ကျင်း ဖုန်းအတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက လောင်းကစားပိုင်းအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် လိုက်၏။ ကစားပိုင်းတွင် လူသုံးယောက်သာရှိလေသည်။

သစ်လွင်သောပိုးထည်ဝတ်စုံကို တတ်ဆင်ထားသဖြင့် လူ ရည်သန်များဖြစ်ကြ၏။

အထုံအကုဉ် (၀) ❖ ၁၇၁

ထို့ကြောင့် ယင်းလူသုံးယောက်က ဤမြို့မှ လူကုထံသူဌေး များဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျင်းဖုန်းက တွေးလိုက်မိလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က နှစ်ဖက်ချွန်ဓား ကို နောက်ကျောတွင် သိုင်းလွယ်ဝား၏။

ယင်းအချိန် အစောင့်က နှစ်ဖက်ချွန်ဓားလွယ်ထားသောလူ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“သူဌေးလေး ... ဒီကလူကြီးမင်းကတော့ တောင်ကြားမြို့ ကလေးရဲ့ မြို့ဝန်မင်း လိက္ခေပေါ”

ကျင်းဖုန်းကပြုံး၍ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက် လေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ... ဒါနဲ့ အခုဘယ်သူခိုင်လဲ” မြို့ဝန်မင်းလိက ...

“ဒီမှာ ခိုင်မရှိဘူး၊ ငါးဆယ်စီ စုထည့်တယ်၊ အပွင့်ကြီးတဲ့လူ က စားကြေးပဲ”

ကျင်းဖုန်းက ... “အကောက်ရော ပေးရသေးလား”

မြို့ဝန်မင်းလိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပေးရတယ် ... တစ်ရာကိုမှ နှစ်ကျပ်ဆိုတော့ နိုင်တဲ့လူက ပေးရတယ်”

ကျင်းဖုန်းကမူ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဒိုင်လုပ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ထိုးချင်သလောက်ထိုးပါ”

မြို့ဝန်မင်းလီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ကျုပ်က ဒိုင်လုပ်မယ်၊ မင်းက ထိုးချင်သလောက်ထိုးပါ”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟင်း ဟင်း ... ကောင်းပြီလေ”

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်စက်ကိုနှိုက်ကာ အစောင့်ထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အစောင့်က အရိုအသေပြုကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ကျင်းဖုန်းက ငွေနှစ်ထောင်အား စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်သည်။ ယင်းအချိန် မြို့ဝန်မင်းက အန်စာတုံးသုံးလုံးကို ကြွေပန်းကန်ထဲမှနှိုက်ယူကာ လက်ထဲတွင် တချောက်ချောက်ဖြင့် ခေါက်လိုက်၏။

“ကဲ ... စမယ်ဟေ့”

သူ၏အသံက အနည်းငယ် တင်းမာနေလေသည်။

လူနှစ်ယောက်က ငွေငါးဆယ်စီထိုးကြ၏။

ကျင်းဖုန်းက ငွေတစ်ရာထိုးလိုက်လေသည်။ ပွဲ၏အဆုံးအ

ဖြတ်မှာ ဒိုင်ဖြစ်သူက အားလုံးသောလူများကိုပေးလိုက်၏။

ဒုတိယပွဲတွင် ကျင်းဖုန်းက ငွေတစ်ရာထပ်ထိုးလိုက်၏။ ဤ

ပွဲတွင် ဒိုင်လုပ်သူက စားသွားပြန်လေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလီက သူ့အားပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

ကျင်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ”

မြို့ဝန်မင်းလီက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“မေး”

ကျင်းဖုန်းက ...

“ထိုးကြေးအကန့်အသတ်ရှိလား”

မြို့ဝန်မင်းလီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မရှိဘူး”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေ နှစ်ရာကိုရေတွက်ကာ ငွေပုံထဲ
 သို့ ထည့်လိုက်၏။
 ထို့နောက် ငွေပုံအား ရှေ့သို့အနည်းငယ်တိုးကာ ...
 “ငွေနှစ်ထောင်တိုးတယ်”
 မြို့ဝန်မင်းလီနှင့် ကျန်လူနှစ်ယောက်က သူ့အား မျက်လုံး
 ပြူးကာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
 ကျင်းဖုန်းက မြို့ဝန်မင်းအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်
 လိုက်၏။
 “ဘာလဲ ... လောင်းကြေးအကန့်အသတ် ရှိသွားပြီလား”
 မြို့ဝန်မင်းလီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
 “မင်းက တကယ်ကိုထိုးတာလား”
 ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်အသံဖြင့် ...
 “ဒါ နောက်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”
 မြို့ဝန်မင်းလီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 “ကောင်းပြီ၊ ကဲ ... လက်ရှောင်၊ စမယ်”
 ပွဲ၏အဆုံးအဖြတ်မှာ ဒိုင်ဖြစ်သူက ကျင်းဖုန်းအား လျော်
 လိုက်ရ၏။

အတုံ့အထည် (၁) ❖ ၁၇၅

မြို့ဝန်မင်းလီ၏ မျက်နှာမှာ နီရဲလာလေသည်။
 ကျင်းဖုန်းက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုပင့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။ နှုတ်
 ခမ်းမွှေးတွန့်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
 မြို့ဝန်မင်းလီက အလွန်ခံပြင်းသွားမိလေသည်။
 ယင်းအချိန် ကျင်းဖုန်းက သူ့အား ပြုံးလျက်ကြည့်ကာ ...
 “မြို့ဝန်မင်းလီမှာ လျော်ဖို့မရှိဘူးထင်တယ်၊ အဟင်း ဟင်း
 ... ကျုပ်က သဘောထားကြီးပါတယ်၊ ပါသလောက်ပဲ ပေးပါ”
 ပြောပြီး မြို့ဝန်မင်းလီ၏ရှေ့မှ ငွေအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်
 လေသည်။
 ရုတ်တရက် မြို့ဝန်မင်းလီက လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားလိုက်
 သည်။
 ဆင်စွယ်ရိုးတပ်ထားသော ငွေဓားမြှောင်တစ်ချောင်းက
 ကျင်းဖုန်း၏လက်နှင့် ငွေအိတ်ကြားသို့ စိုက်ဝင်လာလေသည်။
 ကျင်းဖုန်းက လက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းကာ မြို့ဝန်မင်းလီ
 အား မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။
 “မြို့ဝန်မင်းက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ အလျော်
 အစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တရားမျှတစေချင်ပါတယ်”

မြို့ဝန်မင်းလီက သူ့အား နီရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ရှုံးလို့ ညစ်ပတ်ချင်တာလား”

မြို့ဝန်မင်းလီက အေးစက်တင်းမာသော အသံဖြင့် ...

“ငါက မင်းလိမ်တာကို ကျေနပ်ရမှာလား”

ပြောရင်း ဓားကိုခွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အခန်းထဲရှိ တခြားလူများသည် ကြောက်လန့်စာ

ကြား ထပြေးကုန်ကြ၏။

ကျင်းဖုန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ အေးစက်စက်အသံဖြင့်

...

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျား မကျေနပ်ရင် ထပ်ပစ်ပြမယ်”

ပြောပြီး ကြွေပန်းကန်ထဲမှ အန်စာတုံးသုံးလုံးကို နှိုက်ယူ

လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ထဲတွင် အတန်ကြာအောင်ခေါက်ကာ အန်

စာတုံးများအား ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကြွေပန်းကန်ထဲသို့ ပစ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အခန်းထောင့်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပန်းချီကားချပ်ဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝိုး ... ဝှစ် ဝှစ်”

အန်စာတုံးများသည် လေထဲတွင် ပစ်လွှင့်သွားကာ ...

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

ပန်းချီကားချပ်ပေါ်သို့ စိုက်ဝင်သွား၏။ အန်စာတုံး သုံးခုသည် ပန်းချီကားချပ်ပေါ်မှ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် နဖူးပေါ် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုမျှမက အန်စာတုံးသုံးတုံး၏ မျက်နှာစာတွင် တစ်ဂဏန်းများပေါ်လျက် ရှိနေလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလီမှာ တအံ့တဩဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။

မြို့ဝန်မင်းလီသည် ကျင်းဖုန်းအား မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အလွန်အမင်း အံ့သြမှုကြီး ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ဖြူဝန်မင်းလီသည် ငွေအိတ်ပေါ်မှစားမြှောင် ကို နှိုက်ယူကာ အခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောရင်းပင် ကျင်းဖုန်းသည် ဖြူတော်ဝန်လီ၏ ငွေ အိတ်ကိုလှမ်းယူကာ မိမိ၏ငွေပုံပေါ်ထဲသို့ လောင်းချလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ ... ကျုပ်နဲ့ဘယ်သူကစားဦးမလဲ၊ ကံပဲနော် ... ဉာဏ် မပါဘူး”

အားလုံးကိုစိန်ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူနှင့်ကစားမည့်သူ မရှိတော့ပါ။ လူများသည် အခန်းထဲမှ အလျှို အလျှို ထွက်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။

လူကုန်သလောက်ရှိသောအခါ အစောင့်နှစ်ယောက် အခန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

အတုံ့အကုဉ် (၅) ❖ ၁၇၉

သူတို့သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ပစ္စည်းများကိုသိမ်း ဆည်းနေ၏။

ကျင်းဖုန်းက စားပွဲခုံအား လက်ဖြင့်တစ်ချက်ပုတ်ကာ ...

“ရွှေနန်းတော်တဲ့ ... နာမည်ကြီးကျယ်သလောက် ကစား ပိုင်းက ညံ့ဖျင်းလိုက်တာ၊ မင်းတို့ရွှေနန်းတော်ရဲ့ အရှင်သံခင်က ဘယ် သူလဲ”

အစောင့်များက မည်သို့မျှ ပြန်လှည့်မပြောကြားပါ။

ကျင်းဖုန်းက အစောင့်ကစ်ယောက်၏အင်္ကျီရင်ဘတ်အား ဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ဒီက အရှင်သခင်နဲ့ ငါတွေ့ချင်တယ်”

အစောင့်က သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနိုင်ပြီပဲ ... ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီဆိုင်ကအရှင်သခင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

အစောင့်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာမကျေနပ်တာရှိလဲ”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်အသံဖြင့် ...

၁၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကျုပ်က သူနဲ့မေးစရာရှိတယ်”

ယင်းအချိန် ကျန်အစောင့်က ကျင်းဖုန်းအား နောက်မှ ကုလားထိုင်ဖြင့် လှဲရိုက်ချလိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက မိမိရှေ့ရှိ အစောင့်၏ဟန်မူရာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို ချက်ချင်းသတိထားလိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လေဟိုးသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူက ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းလိုက်ပြီး ညာခြေကို နောက်သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဖြောင်း’

ကုလားထိုင်ကိုင်ထားသော အစောင့်သည် ကုလားထိုင်ကိုင်လျက်ဖြင့် နောက်သို့လှင့်စဉ်သွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက မိမိရှေ့မှအစောင့်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မင်းတို့ရဲ့ ရွှေနန်းတော်ရဲ့အရှင်သခင်ကို ပြောလိုက်စမ်း

... ကျုပ် ကျင်းဖုန်းက တွေ့ချင်တယ်လို့”

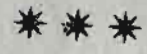
ယင်းအချိန်မှာပင် ...

အတွဲအလှည့် (၀) ❖ ၁၈၁

ရွှေနန်းတော်မှ လူနှစ်ဆယ်ခန့်တို့သည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဖွားဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူအားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူများသည် ထွက်ပေါက်အားလုံးကို ပိတ်ဆို့ပိုင်းရံထားလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၆)

ရွှေနန်းတော်မှလူခိုက်များသည် လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးများပမာ ထွက်ပေါက်အားလုံးကိုပိတ်ဆို့၍ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် ထွက်ပေါက်အားလုံး၏ နေရာအသီးသီးတွင် ရှိကြသော်လည်း မျက်လုံးများကမူ တစ်နေရာတည်းတို့သာ စုပြုံ၍ ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့၏ မျက်လုံးများစုဝေးရာအရပ်ကား ကျင်းဖုန်းရပ်နေသော နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းအချိန် ... အနောက်ဆောင်၏တံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက် ရပ်လျက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ပိုးသားဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားရာ အလွန်ပင် ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။

သူကလက်ထဲမှ နံ့သာယပ်တောင်အား ခတ်ရင်း အခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူအား မြင်တွေ့လိုက်သည်နှင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“ဝမ်းကျုံးစန်း”

သူက တီးတိုးရှေ့တတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲရှိ လူခိုက်နှစ်ဆယ်က ပြိုင်တူဒူးထောက်ကာ ...

“တောင်ကြားမြို့ရဲ့ သခင်ကြီးကို ဂံ့ရဝပြုပါတယ်”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဝမ်းကျုံးစန်း ...။

ဝမ်းကျုံးစန်းသည် တောင်ကြားမြို့၏ သခင်ကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

သူက ကျင်းဖုန်းအား ကွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ဟာ ... ကျုပ်က ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ကိုး”

သူက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားကို တောင်ကြားမြို့ကလေးနဲ့ ရွှေနန်းတော်က ကြိုဆိုပါတယ်”

ဟု နှုတ်ခွန်းဆက် စကားပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူက ကျင်းဖုန်းအား စားပွဲတစ်လုံးတွင် အတူထိုင်စေလိုက်၏။

“ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ”

သူက လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ အစောင့် တစ်ယောက်က အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ၏။

ဝမ်းကျူးစန်းက ...

“အကောင်းဆုံးအစားအစာနဲ့ နှစ်ချို့ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို ငါရဲ့ကျေးဇူးရှင်အတွက် ယူလာခဲ့ပါ”

ဝါးရွက်စိမ်းအရက်သည် အလွန်ဈေးကြီးသောအရက်ဖြင့်၏။ နှစ်ချို့ ဝါးရွက်စိမ်းအရက်သည် ပို၍ဈေးကြီးလေသည်။ ထို့ပြင် ဝယ်ယူရန်ပင် ရှားပါးလှပေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ဝမ်းကျူးစန်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ယခု မိမိတွေ့မြင်နေရသော ဝမ်းကျူးစန်းသည် အကျဉ်းသားဘဝမှ ဝမ်းကျူးစန်းနှင့် ကွာခြားလှပေသည်။

ယင်းအချိန် အစောင့်နှင့်အတူ ဆိုင်အလုပ်သမားနှစ်ယောက် စားသောက်စရာများကို သယ်ဆောင်လာလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် စားသောက်စရာများအား ဝမ်းကျူးစန်း၏ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက စားသောက်စရာများကို ညွှန်ပြကာ ...

“ကဲ ... အားရပါးရ ဝမ်းကျူးစန်းဆောင်လိုက်ပါဦး”

ဟု ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အို ... မဟုတ်တာဘဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးက ပိုများပါတယ်”

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူက ကျင်းဖုန်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ တောင်ကြားမြို့ကို သဘောကျရဲ့လား”

ကျင်းဖုန်းက အသင့်ထည့်ထားသော အရက်ကိုမော့ချလိုက်

ပြီး ...

“အား ... အင်မတန်နေလို့ကောင်းမယ့် မြို့လေးပါ၊ ပျော်

စရာလည်း တကယ်ကောင်းတယ်ဗျာ”

ဝမ်းကျူးစန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကသာ ဒီမြို့ကိုသဘောကျတယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့

အတူ ဒီမြို့မှာပဲအခြေချပါလား”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ကျုပ်လည်း စဉ်းစားနေပါတယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်

“ဟေ့ နေဦး ... ကျုပ်ကိုကယ်တုန်းက ခင်ဗျားတို့က နှစ်

ယောက်မဟုတ်လား”

ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား သတိရလိုက်မိလေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက ...

အတုံ့အကူညွှန် (၅) ❖ ၁၈၇

“ဒါဖြင့်တစ်ယောက်က ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲ”

ကျင်းဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“သူ ဖူရန်းနယ်ဘက်ကို ထွက်သွားပါပြီ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဖူရန်းနယ်က သိပ်ဆိုးတဲ့နယ်မြေပဲ၊ သုံးနှစ်ဆက်တိုက် မိုး

ခေါင်ရှေးရှေးဖြစ်လို့ လူအတော်သေလိုက်သေးတယ်၊ ခင်းရဲငတ်မွတ်

ဒဏ်ကို ခံရတာလည်း အမှန်ပဲ”

ကျင်းဖုန်းက မချီပြုံးလိုက်သည်။

“သူကသေချင်သလား မသိပါဘူး၊ ဒီကိုခေါ်တာ ဘယ်လိုမှ

မရဘူးလေ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ရင်ကော့လိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့လို အရာရာပြည့်စုံတဲ့နေရာကတော့ ရှား

ပါတယ်”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“ဒီမြို့က တကယ်ပဲ အလုံးစုံပြည့်စုံသလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပါ ... ခင်ဗျားလိုချင်တာမှန်သမျှ ငွေသာ ရှိပါစေ၊

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အလုံးစုံ ရစေရမယ်”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ငွေရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုချင်တာမရဘူး”

ဝမ်းကျူးစန်း ဝင့်ကြားစွာဖြင့် ...

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ၊ ပိုက်ဆံတောင်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ဟောဒီတစ်မြို့လုံး ကျုပ်က တစ်ခွန်းပဲပြောမယ် ... ခင်ဗျား ရှေ့ကို ရောက်လာစေရမယ်”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ ... ခင်ဗျားလိုချင်တာပဲပြောပါ၊ အခု ချက်ချင်းရ စေရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက သူ့အား အတန်ကြာ အောက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်လိုချင်တာ ပီလိန်ပဲ”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဝမ်းကျူးစန်းက သူ၏စကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

အထုံအလှည့် (၁) ❖ ၁၈၉

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ရယ်မောလိုက် သည်။

သို့တိုင်အောင် ကျင်းဖုန်းက ကောင်းစွာတွေ့မြင်လိုက်၏။

သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကျုပ်လိုချင်တာ ရနိုင်ပါ့မလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏။ သူ၏အပြုံးမှာ

မချိုပြုံးဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဖုန်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ဝမ်းကျူးစန်းက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက် လေသည်။

‘ဖြောင်း’

သူ၏လက်ခုပ်သံ ဆုံးသွားသည်နှင့် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားသော သူတစ်ယောက်က ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

သူက ဝမ်းကျူးစန်းအား ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဝမ်းကျူးစန်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ ...

“အထိန်းတော်ကိုပြောလိုက်ပါ ... ပီလိန်ကို အခုချက်ချင်း ခေါ်လာခဲ့ပါလို့”

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ဦးညွတ်ကာ မြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အခန်းတံခါးဝမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပီလိန် ပါရှိလာ၏။

သူမသည် ကျင်းဖုန်းတွေ့လိုက်စဉ်ကအတိုင်းပင် ပန်းနုရောင်ကိုဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူမသည် မိမိတွေ့ခဲ့စဉ်ကအတိုင်းပင် လှပနေဆဲဖြစ်၏။

ယုင်းအချိန် မိန်းမကြီးနှင့် ပီလိန်တို့ ဝမ်းကျုံးစန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဝမ်းကျုံးစန်းက ကျင်းဖုန်းအား ပြုံးပြရင်း ...

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောကာ ...

“ဟား ဟား ဟား ... တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပဲဗျာ၊ တောင်ကြားမြို့ကလေးရဲ့ အသက်ဟာ ဝမ်းအစ်ကိုကြီး လက်ထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့မဟုတ်ရင် မယုံကြည်စရာပါပဲဗျာ”

ဝမ်းကျုံးစန်းက မချီပြုံးပြုံးရင်း ...

အတုံ့အလှည့် (၀) ❖ ၁၉၁

“ပီလိန် ... ဟောဒီက မင်းအစ်ကိုလေးအနားမှာ ထိုင်လိုက်ပါ”

ကျင်းဖုန်း အနီးမှကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပီလိန် အလွန်အံ့ဩသွားဟန်တူ၏။ သို့သော် သူမသည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ကျင်းဖုန်းအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင့်ယုံ့လာသောအမွှေးနံ့သာ အနံ့များကိုရှုရှိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သူ၏သွေးသားများမှာ ဆူဝေလာလေသည်။

ဝမ်းကျုံးစန်းက သူ့အားတစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားနားမှာ ပီလိန်ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီအတွက် ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့တစ်ခုမေးပါရစေ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မေးပါ”

“ခင်ဗျားနာမည်ကို ကျုပ်မသိရသေးဘူးနော်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးရင်း ...

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“လိုအပ်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ဝမ်းကျူးစန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... လိုအပ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှလည်း ဒီမြို့

မှာ ခင်ဗျားလိုချင်တာအကုန်ရနိုင်မှာပေါ့”

ကျင်းဖုန်းက ...

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကို ဒီမြို့မှာကြော်ငြာ
မလို့လား”

ဝမ်းကျူးစန်းက ပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာနေသမျှကာလပတ်လုံး ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျ
ဖြစ်အောင် ကျုပ်က ကြိုးစားရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါမှလည်း ခင်ဗျား
လိုချင်တဲ့ အရာတွေကိုပေးနိုင်မယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့
ကျေးဇူးကို ဆပ်နိုင်မယ်ပေါ့ဗျာ”

ကျင်းဖုန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက် ပီလိန်ရှိရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ... ကျုပ်ကို တာဝန်မကျေ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

အတုံ့အကူညီ (၀) ❖ ၁၉၃

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ... ကျုပ်နာမည် ကျင်းဖုန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဝမ်းကျူးစန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩဟန်များ ပေါ်လွင်
လာလေသည်။

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် သိုင်းလောကရဲ့ ဓားသမားနှစ်ယောက်
ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့”

ဝမ်းကျူးစန်းသည် သိုင်းလောက ဗဟုသုတရှိသူ တစ်
ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းဖုန်းနားလည်လိုက်၏။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် မိမိက အကျဉ်းထောင်ဖောက်ပြေးလာ
သည့် လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဝမ်းကျူးစန်း
က သိရှိပေလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိလေသည်။

ယင်းအချိန် ဝမ်းကျူးစန်းက အရက်တစ်ခွက်ငှဲကာ ကျင်း
ဖုန်းမြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒါက သိုင်းလောကရဲ့ ဓားသမား ကျင်းဖုန်းအတွက်”

သူက အရက်ကိုမော့ချလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ပီလိန် ... မင်းက ဒီကအစ်ကိုလေးနဲ့ လိုက်သွားပြီး
လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုလိုက်ပါ”

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပိလိန်က သူ၏စကားကြောင့် ငေးငိုင်သွားမိလေသည်။

အကြောင်းကား ...

သူမသည် ဝမ်းကျူးစန်းအတွက်သာဖြစ်ပြီး မည်သူမျှ

အနားကပ်ခွင့်မရခဲ့ပါချေ။

သို့သော် ယခု ဝမ်းကျူးစန်းကိုယ်တိုင်က ကျင်းဖုန်းအား

ညှို့ခံခိုင်းနေပြီဖြစ်၏။

ဝမ်းကျူးစန်းက ကျင်းဖုန်းအားကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြန်တော့ ပိလိန်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားပါ။

မနက်ကျမှ ကျုပ်ဆီကိုပြန်လွှတ်လိုက်”

ကျင်းဖုန်းက ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်

လိုက်သည်။

“ပိလိန်ကို ကျုပ်ဒီမြို့မှာ နေသလောက်ခေါ်ထားပိုင်ခွင့်

မရှိဘူးလား”

ဝမ်းကျူးစန်းက သူ့အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူက ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားက ကြိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း

ကျုပ်က အပိုင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

အတုံ့အထည့် (၀) ❖ ၁၉၅

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ ဧည့်ဝတ်ကျေပါတယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်ခုံးမွေးကိုပင့်ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဘာများလဲ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ...

“ကျုပ်ကို နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးပါ။ ပြီးရင် ကျုပ်က

ပိလိန်ကို ခင်ဗျားဆီ လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

ကျင်းဖုန်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“နာရီဝက်လောက်တော့ ကျုပ်က သဘောထားကြီးရမှာ

ပေါ့။ ပြီးရင်သာ ကျုပ်ဆီလွှတ်လိုက်ပါ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ”

ကျင်းဖုန်းက ပိလိန်၏ခန္ဓာကိုယ်အား အထက်အောက်

တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရွှေစည်းစိမ်က စောင့်နေမယ်”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

ဝမ်းကျူးစန်းက သူ့အား ရွှေနှုန်းတော်တံခါးဝအထိ လိုက်
ပို့ပေးပြီး ရွှေစည်းစိမ်သို့ ပြန်ရန် ဝေါယာဉ်စီစဉ်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား လက်တစ်ဖက်ရေယမ်းပြကာ ဝေါ
ယာဉ်ပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော ဝေါယာဉ်
အားကြည့်ကာ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ကောက်
ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း စသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေတော့၏။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။